

„... najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ Djela 11:26

Antiohija

jul/avgust 2015.

broj 136

ŽETVA
MATEJ 9:37-38

Isus mu reče:

Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.

JOVAN 14:6

Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju novčanim priložima, molimo da nam se javite.

Antiohija se i dalje finansira isključivo od dobrovoljnih priloga svojih čitalaca.

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa tako ni Antiohija nije savršena. Sve ono što nije dobro **odbacite**, a ono što je dobro **prihvatite**.

Želimo vam puno Božijih blagoslova dok budete čitali ovaj broj...

Zahvaljujemo se vjernicima iz **Beograda, EC Bihać, EC Doboj i Jugoslovenskoj pentekostnoj crkvi iz Geteborga u Švedskoj** koji su svojim novčanim priložima pomogli objavljivanje ovog broja.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

GOLGOTSKI KRST

*Oganj neka jednako gori na
oltaru, neka se ne gasi.*
(3. Moj. 6, 13)

Danju i noću u Jerusalimu je bilo vidljivo kako se uzdiže dim sa žrtvenika. Uveče bi bilo zaklano jagnje i položeno na oltar. Ujutru bi sveštenici ponovo raspalili vatru i žrtvovali sledeće jagnje. Po danu bi stanovnici Jerusalima videli dim od žrtve a noću bi se sa oltara podizao ognjeni sjaj. Jerusolim je živeo pod uticajem žrtve. Između njih i Svetog Boga je bio stalno prisutan miris pomirenja.

To je lepa slika i simbol hrišćanske zajednice vernika. U ovakvoj zajednici se zna da se ne možemo sresti sa svetim Bogom kao nečisti grešnici. Potrebna nam je žrtva pomire-

nja koja će stajati između Njega i nas ili koja bi nas sa Njim sjedinila.

U zajednici vernih je poznato da je Bog zamenio jerusalimski žrtvenik, žrtvenikom na Golgoti - krstom. Na ovom krstu je bio žrtvovan Isus Hrist, "Jagnje Božje, koje uzima na sebe sve grehe sveta". Kao što je Jerusolim živeo neprekidno pod dimom i pod sjajem ognja sa oltara, tako živi i zajednica u senci Hristovog krsta.

Gospode,

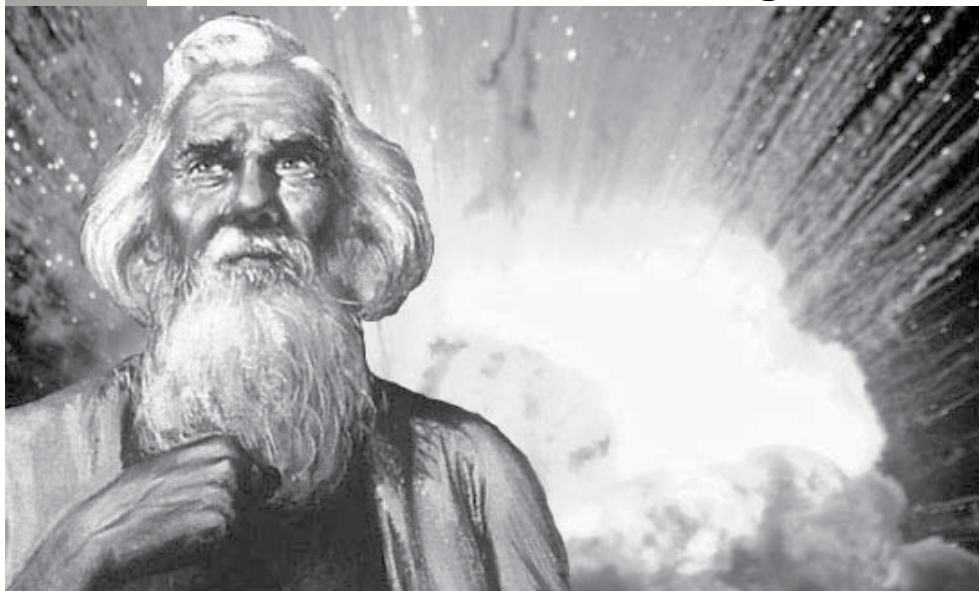
ne bih inače mogao ni da živim na drugom mestu, nego pod Tvojim krstom, koji nam donosi spasenje i izmirenje. Hvala ti!

Amin.

Wilhelm Busch

ODGOVORNOST

*Neka neko to uradi umesto mene;
ne želim da snosim bilo kakvu odgovornost.*

„I uze Tara sina svojega Avrama i Lota sina Aranova, unuka svojega, i Saru snahu svoju, ženu Avrama sina svojega; i pođoše zajedno iz Ura Haldejskoga da idu u zemlju Hanansku, i dođoše do Harana, i ondje se nastaniše.”

I Mojsijeva 11:31

Odgovornost se često definiše kao naš odgovor na Božje sposobnosti. Biti odgovoran znači odgovoriti na mogućnosti koje nam je Bog dao.

Bog je Avramovom ocu dao odgovornost, mogućnost da re-

aguje na Njegove sposobnosti. Data mu je prilika da ode u Hanan. Međutim, umesto da ceo put pređe uz Božju pomoć, on odlučuje da se nastani u Hananu.

Nije teško uzbuditi se kada nam Bog prvi put progovori i dâ nam mogućnost da učinimo nešto. Međutim, poput Tare, mnogo puta ne završavamo ono što smo otpočeli jer u međuvremenu otkrijemo da cela stvar podrazumeva mnogo više od uzbuđenja i još neke prolivene suze. Vrlo često su nova iskustva uzbuđljiva samo zbog toga što su nova.

Uzbuđenje će voditi čoveka jedno kratko vreme, ali ono nikako ne dovodi do linije cilja.

Mnogo vernika čini ono što je Tara uradio. Otpočnu svoj put i onda se negde usput zaustave i nastane. Umore se ili uplaše – u njima se još uvek nalazi želja da završe svoj put, ali nisu voljni da prihvate potrebnu odgovornost. Kada bi neko drugi to učinio umesto njih, svakako bi prihvatili sve pohvale, međutim stvari jednostavno ne funkcionišu na taj način.

LIČNA ODGOVORNOST SE NE MOŽE PREDATI

„A sutradan reče Mojsije narodu: vi ljuto sagriješiste; zato sada idem gore ka Gospodu, eda bih ga umolio da vam oprostí grijeh. I vrati se Mojsije ka Gospodu, i reče: molim ti se; narod ovaj ljuto sagriješi načinivši sebi bogove od zlata. Ali oprostí im grijeh: ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao.”

II Mojsijeva 32:30-32

Po mom shvatanju Starog zaveta, Izrailjci nisu hteli da snose odgovornost u pogledu bilo čega. Umesto njih se molio Mojsije; on je tražio Boga umesto njih, čak se umesto njih i kajao, kada bi oni sami zgrešili (II Mojsijeva 32:1-4).

Novorođenče ne snosi nikakvu odgovornost, međutim od deteta se, kako raste, očekuje da bude sve odgovornije. Jedan od glavnih zadataka roditelja je da nauči svoje dete da bude odgovorno. To je ono što Bog želi i za svoju decu.

Bog mi je dao priliku da budem Njegov punovremeni radnik – da objavljujem Njegovu Reč putem radija i televizije po celoj zemlji, da propovedam jevanđelje po celim Sjedinjenim Državama i u drugim zemljama. Međutim, verovatno mnogi nisu ni svesni odgovornosti koja je povezana sa tim pozivom. Mnogi žele da otpočnu sa službom jer smatraju da se radi o jednom neprekidnom duhovnom iskustvu.

Vrlo često se ljudi prijavljuju na naše oglase za radna mesta smatrajući da je najlepša stvar na svetu biti deo jedne

hrišćanske misije. Vrlo brzo shvate da i u misiji treba raditi kao i na svakom drugom radnom mestu: moraju biti na poslu na vreme, moraju se podrediti rukovodiocu, slediti svakodnevnu rutinu, itd... Kada nam se ljudi obrate sa željom da rade kod nas, ja im obično kažem da kod nas radno vreme ne prolazi tako što po ceo dan lebdimo na oblacima, pojeći aliluja. Mi radimo i to vredno. Držimo se poštenja i sve što radimo želimo da bude za uzor.

Naravno, raditi u misiji jeste privilegija, međutim ono što želim da svi koji se kod nas prijavljuju shvate jeste da kada suze i uzbuđenje prođu, mi ćemo još uvek očekivati od njih visok stepen odgovornosti.

UGLEDAJ SE NA MRAVA!

„Idi k mravu, ljenivče, gledaj putove njegove, i omudraj. Nema vođa ni upravitelja ni gospodara; I opet pripravlja ljeti sebi hranu. Dokle ćeš, ljenivče, ležati? Kad ćeš ustati od sna svojega? Dok malo prospavaš, dok malo prodrijemlješ, dok malo sklopiš ruke da prilegneš, utom će doći siromaštvo tvoje kao putnik i oskudica tvoja kao oružan čovjek.”

Priče Sol. 6:6-11

Lenjost koja je krasila Izrailjce je bila jedna od stvari koja ih je držala u pustinji četrdeset godina na putovanju koje traje jedanaest dana hoda.

Ja veoma volim da čitam ovaj stih Svetog pisma koji našu pažnju usmerava na mrava koji bez bilo kakvog nadglednika ili rukovodioca obezbeđuje sebi i svom domu hranu.

Ljudi koje je neprestano potrebno podsticati nikada u životu neće učiniti ništa značajno. Oni koji rade kako

treba samo kada ih neko posmatra takođe neće daleko stići. Naša motivacija mora da izvire iznutra, a ne da je crpimo spolja. Mi smo odgovorni za svoje živote Bogu; moramo biti svesni da On vidi sve i da ćemo sasvim sigurno primiti svoju nagradu od Njega ukoliko postojano činimo šta On želi od nas.

MNOGO POZVANIH, MALO ODABRANIH

„Jer je mnogo zvanih a malo izabranih.“

Matej 20:16

Od jednog sveštenika sam čuo kako ovaj stih objašnjava rečima da je mnogo onih koji su pozvani, kojima je data mogućnost da učine nešto za Gospoda, ali da je vrlo malo onih koji su spremni da preuzmu odgovornost kako bi prihvatili taj svoj poziv.

Kao što sam pomenula u nekom prethodnom poglavlju, mnogo je onih koji imaju moždinu, ali ne i kičmu. Ljudi sa „mentalitetom pustinje“ žele da imaju sve ali da ništa ne preduzimaju.

USTANI I KRENI!

„A po smrti Mojsija sluge Gospodnjega reče Gospod Isusu sinu Navinu, slugi Mojsijevu, govoreći: Mojsije sluga moj umrije; zato sada ustani, prijeđi preko toga Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevijem. Svako mjesto na koje stupite stopama svojim dao sam vam, kao što rekoh Mojsiju.“

Isus Navin 1:1-3

Kada je Bog rekao Isusu Navinu da je Mojsije mrtav i da on treba da zauzme njegovo mesto kako bi poveo narod preko Jordana u Obećanu zemlju, sve to je nosilo u sebi mnogo novih odgovornosti za Isusa Navina.

Ista stvar se događa i nama kada zahtevamo svoje duhovno nasljedstvo. Ni vi ni ja nećemo imati privilegiju da stojimo i služimo pod Božjim pomazanjem ukoliko nismo spremni da shvatimo ozbiljno svoju odgovornost.

SADA JE PRAVI ČAS!

„Ko pazi na vjetar, neće sijati, i ko gleda na oblake, neće žeti.”

Propovednik 11:4

Kada je Gospod 1993. godine Dejvu i meni objavio da želi da otpočnemo televizijsku emisiju, rekao nam je: „Dajem vam priliku da se pojavite na televiziji; međutim ukoliko je sada ne iskoristite, nikada je više nećete imati.” Vrlo je moguće da ukoliko nam Gospod ne bi rekao da nam je mogućnost data za taj određeni trenutak, da bismo je mi odgodili. Naime, u tim danima smo najzad osetili određenu lagodnost.

Devet godina nam je trebalo da „porodimo” našu misiju (*Life in The Word Ministries*). Odjednom nam je Bog dao

priliku da dosegne mnogo više ljudi, što je i bila naša davnašnja želja. Međutim, za to je bilo potrebno da se odrekne svoje lagodnosti i da prihvatimo neke nove odgovornosti.

Kada Bog traži od svog naroda da učini nešto, često se dođe do iskušenja da se sačeka neko „povoljnije vreme” (Dela 24:25). Tendencija da se sačeka neko vreme kada će cena biti mnogo povoljnija ili kada stvari neće biti u toj meri komplikovane je uvek prisutna.

Ja vas hrabrim da budete osobe koje se neće pribojavati odgovornosti. Upravo u sukobu sa otporom sami sebe jačamo. Ukoliko uvek radimo ono što je lako, ostaćemo zauvek slabi.

Bog očekuje da budemo odgovorni i da vodimo računa o svemu što nam On podari – da upotrebljavamo njegove darove kako bismo rodili dobar rod. Ukoliko ne upotrebljavamo darove i talente koje nam je dao, onda smo neodgovorni u odnosu na ono što nam je poverio.

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

ŠEIK OSLOBOĐEN GREHA

Elijas, misionar u istočnoj Africi, živeo je u prenatrpanom izbegličkom logoru u velikom gradu u Somaliji na samom rogu Afrike. Jedne noći prenuo ga je neočekivani dolazak somalijskog šeika Abdul Ahada. Elijas se pitao da li će baš te noći somalijska militantna grupa Al Šabab da se osveti nekom hrišćaninu.

Čim je Elijas otvorio vrata, šeik je odsečno zahtevao odgovor: "Da ili ne. Isus je krvlju platio za grehe svih ljudi?"

Elijas je sa tremom odgovorio: "Da."

Šeik mu je oštro odvratio: "Lažeš!"

Oklevao je pre nego što je rekao: "Isusova krv ne može da oprosti moje grehe."

Abdul Ahad je ispričao Elijasu za nasilje koje je počinio u ratom opustošenom Mogadišu. Tada je stari šeik počeo da se trese i plače.

"Potrebno mi je oslobođenje od toga", rekao je.

Elijas mu je rekao: "Ako se ti i

ja večeras dogovorimo, Bog će ti oprostiti."

Stari šeik se molio sa Elijasom i te večeri Abdul Ahad je spasen. Pre nego što je otišao, okrenuo se ka Elijasu i rekao: "Kada me pogledaš na ulici, vidiš moj turban i bradu i plašiš me se. Ali moraš znati da smo iznutra prazni. Ne plaši nas se. Potrebno nam je evanđelje."

Izvor: JNI

Prevela *Dragana Vajenštajn*, Beograd

NAŠ IDENTITET

Kada nas neko upita ili zamoli da kažemo nešto o sebi, šta mi odgovaramo? Većina nas kaže svoje ime i prezime, gdje živimo, šta radimo, bračno stanje, koliko djece imamo (ako ih imamo) i eventualno još poneku pojedinost. To zapravo otkriva koliko površno mi prilazimo tom pitanju i uopšte razmišljanju ko smo mi zaista? Koji je naš identitet? U čemu je naš identitet? Ko smo mi ustvari?!

Ovo su pitanja koja su veoma važna ali često budu zanemarena, odgurnuta u stranu, jer nas u životu more mnoge druge brige i muče razni problemi. Traganje za odgovorima na prethodna pitanja tada padaju

u drugi plan. Biblija nas uči da smo Božija stvorenja, stvorena na Njegovu sliku. Kada je Bog stvarao svijet, odlučio je da čovjek bude stvoren na Njegovu sliku. Adam je napravljen od zemlje. Bog je udahnuo u njegove nosnice duh i tako je čovjek postao živa duša.

Dakle, nismo samo tijelo, jer bez duha u našem tijelu ne bismo bili živi. Svako od nas je duh poslan od Gospoda na zemlju, da živimo u tijelu, a sve to sa određenom svrhom i ciljem. Neki ljudi tvrde da je sve slučajno, ali nas Riječ Božija uči drugačije. Mi smo Njegovo stvorenje, a kao hrišćani smo i više od toga – Njegova djeca. Ovo nam i Sveti Duh potvrđuje. Upitajte sami sebe da li ste dijete Božije i oslušnite šta Duh Sveti govori vašem duhu. "Sam Duh svjedoči sa našim duhom da smo djeca Božija" (Rimljanima 8:16).

Ljudi u svijetu žive i umiru vjerujući u kojekakve gluposti. Kao djeca, svi smo znali više o duhovnom i bili bliže Bogu, ali su nas okruženje, svijet pun gri-

jeha, godine takve dresure i treninga oblikovale prema svjetovnim standardima, gdje se Bogu ne daje prostora pa se tako i naš um oblikovao prema istim standardima. Biblija jasno govori o tome ko je u ovome svijetu što nam pomaže da lako zaključimo šta ustvari znače svjetovni standardi i ko stoji iza njih.

Zbog toga apostol Pavle poziva na preobličavanje našeg uma.

“Molim vas stoga braćo, milosti Božije radi, da svoja tjelesa prinesete na živu, svetu, bogougodnu žrtvu, da to bude vaša umna služba Bogu i ne upodobljavajte se ovom svijetu, nego se preobražavajte obnovljenjem svoga uma, da biste mogli da razaberete šta je volja Božija, šta je dobro, i ugodno, i savršeno” (Rimljanima 12:1-2).

Kao odrasli hrišćani, mi često zaboravimo i potisnemo ko smo mi ustvari, šta smo, odakle smo i kuda idemo, zašto smo ovdje na zemlji... Naš um uvijek treba da bude fokusiran na te stvari. Da li ste primjetili kako je samo lako govoriti i priznavati da smo jadni, grešni, da nismo dovoljno duhovni i slično, a kako

je teško u vjeri ispovijediti stvari koje imamo u Gospodu : da smo sveti i pravedni.

“Onoga koji nije znao grijeha, Bog je učinio grijeom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božija” (2. Korinćanima 5:21).

Ne radi se ovdje o nekoj novoj teologiji punoj ponosa i nadmenosti, već o potrebi da prepoznamo ko smo mi u Isusu Hristu. Riječ Božija kaže da je On prošao šta je prošao da bismo mi bili pravda Božija u Njemu.

Često puta negativno mislimo i govorimo o sebi, iako prema Riječi Božijoj vidimo da za to n e m a r a z l o g a . Kada nas neko pohvali, mi kao da je to naš posao, počnemo da negiramo i da umanjujemo svoju vrijednost.

Mi smo pravednost Božija! Ko sam ja da tako nešto tvrdim?! Pitanje treba postaviti malo drugačije: ko sam ja da tvrdim suprotno, ako ovko stoji zapisano u Riječi Božijoj? Bog mi kaže da sam pravda Njegova u Isusu Hristu. Religija želi da mislimo da smo grešnici koji nisu dobri i to je prihvatljivo u religiji, ali da li je tako i kod Go-

spoda?! On je naš Otac koji nas je stvorio na svoju sliku. Njegov Duh je u nama. On je sam u nama. Neko će reći da ovakvo razmišljanje i ovakav stav vode u ponos. No to nije tačno.

Ako mi zaista prepoznamo ko smo u Njemu, onda ćemo svakako isto da prepoznamo i za druge ljude i tada neće biti razloga ni prostora za ponos, jer ćemo i u drugima da vidimo vrijednost koju im Gospod daje, koju svima nama daje, jer bez Njega niko od nas ništa ne vrijedi.

Pismo kaže da je sva naša pravda kao prljava haljina. Bog nas je stvorio na svoju sliku, a između ostalog, to znači i da imamo slobodu izbora. Možemo da izaberemo šta ćemo misliti, vjerovati, govoriti i raditi. Dalje, ono što mislimo, što vjerujemo, što govorimo o sebi, to jesmo i to postajemo i to ćemo biti.

Ako vjerujemo da smo loši, svjesno ili nesvjesno ćemo i činiti u skladu sa tim. Na taj se način sami ograničavamo i određujemo. Ako vjerujemo, mislimo i govorimo o onome šta smo i šta imamo u Hristu, činićemo velike stvari.

Ovo nema veze sa ponosom, samoisticanjem ili spuštanjem i umanjivanjem drugih. Svako od nas treba da bude ono što mu je Bog odredio, da misli, govori i radi po Božijoj volji.

Bog nas je stvorio da budemo čuvari zemlje i nadglednici cijelog stvorenja. Adam i Eva su skrenuli svoj fokus sa tih dobrih i velikih stvari (ovo nije bio ponos) i poslušali i povjerovali nešto drugo. Od tada je sve krenulo naopako. U Isusu, naša svrha i naš autorite su obnovljeni. Sva vlast je data Hristu, a On želi da uradi sve ono što zatražimo u Njegovo ime. Pa zašto onda i danas nismo čuvari i nadglednici zemlje i cijelog stvorenja? Zato što u stvri ne vjerujemo u to. Mislimo da je to neki poseban nivo duhovnosti koji još nismo dostigli, da je to stvar budućnosti...

Mi ako želimo, možemo da budemo na tom nivou ovdje i sada, ili zapravo možda već jesmo. Treba to da shvatimo i da vjerujemo.

"I s njim je vaskrsao nas i postavio na nebesima u Hristu Isusu" (Efescima 2:6).

Branko Erceg, Banjaluka

P REZREVŠI SRAMOTU

Uprimo pogled u Početnika i Dovořitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese krst, prezrevši sramotu, te sjedi zdesna prijestola Božjeg. Doista pomno promotrite Njega, koji podnese toliko protivljenja grešnika protiv sebe, da premoreni ne klonete duhom. (Jevr. 12,2-3)

Mi ljudi težimo da budemo poštovani, da nas drugi cijene po onome što jesmo i onome što činimo. Volimo biti dio društva u kojem živimo bilo da se radi o državi ili o najmanjoj jedinici društva, našoj obitelji. Stvoreni smo jedni za druge, za život u zajednici.

S obzirom na našu socijalnu prirodu, imamo potrebu osjećati se korisnima u zajednici u

kojoj živimo i to nam često daje zadovoljstvo, te smisao u životu. Tražimo da nas društvo prihvati, da prizna našu vrijednost i sposobnost, da prizna da smo mu potrebni.

Ponekad tražimo još više - našu slavu i prepoznatljivost u društvu što zna povlačiti za sobom želju da budemo bolji od drugih, voljeniji i omiljeniji od drugih, da imamo prednost pred drugima. Mnogi ljudi tek u premoći nad drugima smatraju da su ostvarili same sebe. Tek tada su zadovoljni i smatraju da su postigli nešto u životu.

Koliko često čujemo rečenice: Nije mi ni hvala rekla! Trudim se i patim, a niko to nije ni primijetio! Dovoljna bi mi bila samo jedna riječ zahvalnosti!

Zašto je ta zahvalnost toliko važna? Zašto sav naš trud nema smisla ako nas neko ne pohvali i ne prizna vrijednost učinjenog? Zar nismo samo sluge koji trebaju reći: „Učinio sam ono što se od mene tražilo“?

Koliko žarko tražimo poštovanje od drugih i koliko se plašimo da ne budemo poniženi i ismijani u društvu? Koliko nam je drago kada su sve oči uprte u nas s klimanjem glave i odobravanjem? Isto toliko se ježimo pomisli da nas gledaju ispod oka, šapuću i negodujući odmahuju glavom.

Plašimo se biti ismijani. Plašimo se da nam kosa ne strši na krivu stranu dok šetamo gradom. Plašimo se da nam je ostao komadić salate među zubima. Plašimo se da nećemo ispravno održati govor, već da ćemo zamuckivati ili zaboraviti šta smo planirali izreći. Plašimo se biti oklevetani, prekoreni, zaboravljeni, prezreni.

Smatram da se najviše plašimo nepravde. Neće smetati loša ocjena ako znamo da smo je zaslužili; ali ista ta ocjena, ako smatramo da nam je nepravedno dodijeljena, može nas potpuno izbaciti iz takta.

Ne podnosimo nepravdu, to je sigurno. A kako tek teško podnosimo sramotu nanesenu iz nepravde? Sramotu i poniženje koje nismo zaslužili? Poniženje bez ikakvog razloga, a pogotovo poniženje zbog druge osobe ili nečega što je ta druga osoba učinila!?

Kako li je teško bilo Isusu! Šta je sve On pretrpio? Koliku sramotu i poniženje od ljudi i društva? Ismijavili su ga. Govorili da spasi samoga sebe i dokaže da je Mesija. Pljuvali su mu u lice. Okrenuli su mu leđa. Jedan prijatelj ga je izdao, a drugi se pravio da ga ne poznaje. Koliko to boli! Bacali

su kocku za njegovu odjeću. Ostao je go pred ljudima. Nama samo pomisao da smo goli pred mnoštvom izaziva nelagodnost.

Zaboravili su sve što je učinio za narod, sva dobra djela, izlivenja i čudesa. Zaboravili su kako su se samo prije nekoliko dana gurali u mnoštvu da ga samo na trenutak vide. Sumnjičili su ga i sudili, a bez ikakve krivice.

Isus je doživio najveću sramotu koju možemo zamisliti, ali kako je On reagovao na takvu sramotu? Nije mu bilo lako, to je sigurno. Kao što mu nije bilo lako dok se borio u molitvi u Getsemanskom vrtu, znajući da se bliži čas njegove smrti.

Isus je prezreo sramotu koju su mu ljudi nanijeli. Odupro se kušnji u pustinji i odbio slavu koju mu je sotona ponudio, te ostao ponizan i poslušan Bogu Ocu. Poslušan do kraja.

Pomenuta sramota je druga strana slave koje se odrekao. Podnio je golotinju, ismijavanje, mučenje, pljuvanje, preziranje, nepravdu za druge...

Šta znači to da je prezreo sramotu i kako se sramota može prezreti?

Prezreo je sramotu koju nije zaslužio, koju nije mogao izbjeći. Takva sramota zapravo uopšte nije sramota. Naprotiv, ona hrišćanima treba biti čast: trpljenje za Boga. Ona potvrđuje da ostajemo na Božjoj strani, bez obzira na sve.

Ismijavanje koje doživimo u društvu zbog naših stavova; prezreni smo jer nismo uspješni po načelima ovoga svijeta, zaboravljeni i ostavljeni jer smo drugačiji od drugih. Ono što je uzvišeno pred ljudima, odvratno je pred Bogom.

Isus nam je prezrevši sramotu dao primjer kako hrišćani treba da gledaju na sramotu. **P r a v a** sramota, ono čega se jedino treba sramiti je grijeh; a ismijavanje, poniženje, klevete, nepravda, prijekor, pljuvanje u lice nije sramota već su sve te stvari krst koji nosimo jer slijedimo Isusa. Trebamo toga biti svjesni, prihvatiti i prezreti takvu vrstu sramote, razumjeti da to nije uopšte naša sramota. Kao hrišćani, treba da težimo poniznosti koja proizlazi iz poslušnosti živome Bogu.

Vedrana Čolić, Sarajevo

BOG TE VOLI I JA TE VOLIM

Marija je sa mamom čekala da stigne voz na stanicu. U goste im dolaze Marijini baka i deka. Marija ima 6 godina. Jako voli svoju baku i deku i nestrpljivo ih je čekala; prosto nije mogla da dočeka da dođu. U rukama je držala mali buket cveća za svoju baku. U tom momentu je primetila da na stanicu dolazi policajac koji vodi čoveka koji je bio zavezan lisicama. Oni su takođe čekali voz da bi ušli u njega.

„Mama, zašto su ova dva čoveka zavezana jedan za

drugog?“ - radoznalim pogledom Marija je gledala svoju mamu.

„Policajac vodi tog čoveka do zatvora. On je vrlo loš čovek pa ga je zbog toga policajac zavezao lisicama da mu ne bi pobjegao. Možda je opljačkao banku ili nešto tome slično. Biće u lisicama dok ne dođe do zatvora a tamo će da ga oslobode lisica“, objašnjavala je mama.

„Pa zar tog čoveka niko ne voli?“ - tužno je upitala mala devojčica. „Šta misliš da li ga njegova mama voli?“

„Mila moja, ja stvarno neznam da li ga neko voli ili ne voli“, nežno joj je odgovorila mama. Marija je u tom momentu izvadila cvet iz buketa, ostatak dala svojoj mami, otišla kod zatvorenika, dala mu taj cvet i rekla: „Ja te volim i Bog te voli.“

Baš u tom momentu je stigao voz u stanicu i iz njega su počeli da izlaze putnici, a među poslednjima su izašli Marijini baka i deka. Otrčala im je u zagrljaj, izljubila ih i dala

buketić cveća svojoj staroj baki. Tada je policajac ušao sa zatvorenikom u voz i voz je krenuo.

Zbunjeni Stefan je i dalje gledao u cvet koji mu je dala Marija. Stalno je u sebi ponavljao: „Nisam ni znao da me neko voli.“

Njegova majka je umrla kada je on bio još jako mali, pa je uopšte ne pamti. Tokom odrastanja, živio je u više porodica ali ga niko nije voleo i niko mu nije pružao ljubav. Kada je imao 12 godina upoznao je momke koji su krali. Tada je i on počeo da krade zajedno sa njima. Kada je napunio 14 godina poslali su ga u popravni dom. Nakon što se vratio više nije imao šansi da uđe u hraniteljske porodice.

Jednoga dana je rešio da opljačka banku. Kupio je pištolj i krenuo je ka banci ali su ga odmah uhvatili i osuđen je na zatvor. Sada je imao 18 godina i narednih 10 godina mu je prebivalište trebalo biti zatvor. Međutim on je celim putem samo razmišljao o Marijinim rečima. Čak i kada je bio u zatvoru hodao je po svojoj ćeliji i ponavljao: „Bog me voli.“

Jednog dana je upitao stražara

da li bi mu mogao dovesti u posetu propovednika koji je dolazio u njihov zatvor da propoveda. Kada je propovednik došao, ispričao mu je šta mu je neka devojčica rekla. Upitao je propovednika jednu stvar: „Da li i ti misliš da mene Bog voli upkos svim lošim delima koje sam u životu radio?“

Propovednik mu je ispričao o Isusu i još mu je dodao i ovo: „Isus te toliko voli, da je dao svoj život za tebe. Ako ga zamoliš on će ti oprostiti sve grehe. On će to odmah da uradi i očistiće tvoje srce i nikada više neće spomenuti tvoje grehe.“

Stefan je kleknuo odmah pored svog kreveta i po prvi put u životu se pomolio. Plakao je i molio Isusa da mu oprost sve njegove grehe i da od sada živi u njegovom srcu. Posle molitve je rekao propovedniku: „Osećam da me Isus stvarno voli jer se odjednom osećam tako čistim iznutra i jako sam srećan, kao nikada do sada!“

Propovednik mu je dao Bibliju i učio ga je o Isusu svaki put kada je dolazio u zatvor. Stefan nikada do tada nije bio u crkvi. Tamo mu se jako dopalo i vrlo rado je pevao hrišćanske pesme

koje su ga naučili. Čitao je Bibliju a uskoro je i drugima u zatvoru rado svedočio o Isusu. Više nije bio tužan jer je znao da nikada neće biti sam, jer je Isus stalno sa njim, pa čak iako je bio zatvorenik, uvek se tešio time da je barem oslobođen od greha. Njegov život je bio primer drugim zatvorenicima, i zbog toga je pušten sa odsluženih 7 godina. Baš zbog svog izvanrednog ponašanja, oslobođen je ranije. Kada je izašao iz zatvora, jedna hrišćanska porodica ga je primila u svoju kuću da bi živeo sa njima. Danas je Stefan oženjen divnom hrišćankom i imaju dvojicu sinova. Voli Isusa svim svojim srcem i uči svoje sinove o Isusovoj ljubavi. Zanimljivo je to što je sve

počelo od jedne male devojčice po imenu Marija. Bez obzira na to koliko ste mali ili veliki, pričajte ljudima o Isusovoj ljubavi koja nam daje slobodu.

Ova priča govori o tome kako je sve počelo od male devojčice koja se nije plašila da priđe zatvoreniku i da mu kaže koliko ga Isus voli. Moram da priznam, da mnogo puta mi odrasli nemamo hrabrost i odlučnost da priđemo ljudima i da im kažemo o Bogu. Zato je veoma važna poruka da treba da budemo kao mala deca, jer su ona najiskrenija i najhrabrija u mnogim pitanjima.

Priložio *Darko Brvenik*
Iz časopisa LIFE

UGODITI LJUDIMA ?!

Živeo jednom bračni par koji je imao dvanaestogodišnjeg sina i jednog magarca.

Odlučili su oni da malo propuju, rade i upoznaju svet i tako su krenuli na put.

Kada su došli u prvo selo, ljudi su komentarisali: „Pogle-dajte vi ovog nevaspitanog dečaka. On sedi na magarcu dok njegovi siroti stari roditelji vuku magarca.“ Žena tada reče mužu: „Nećemo dozvoliti da ljudi tako loše pričaju o našem sinu.“ Muž je skinuo dete sa magarca i sam seo na njega.

Kada su stigli u drugo selo, ljudi su mrmljali: „Pogledajte ovo, sram neka bude ovog čoveka kad pušta da mu žena i dete vuku magarca dok on sedi.“ Odluče oni da žena sedne na magarca, a muž i sin će držati uzde. Dođu oni tako u treće selo gde su ljudi ponovo komentarisali: „Jadan čovek! Ceo dan je radio, a žena mu je sela na magarca. I jadan sin! Ko zna šta ga sve čeka s takvom majkom.“ Tada odluče da se svo troje popnu na magarca i nastave put.

Kada su došli do sledećeg sela, čuli su meštane kako komentarišu da će jadnom magarcu pući leđa zbog prevelike težine. I tada svo troje siđu dole i odluče da idu pored magarca.

Kada su prolazili kroz sledeće selo, nisu mogli verovati komentarima ljudi koji su im se smejali: „Pogledajte ove tri budale... hodaju, a imaju magarca koji bi ih mogao nositi.“

POUKA:

Uvek će te kritikovati i pričati loše o tebi šta god ti napravio.

Teško je svima ugoditi, a i teško je pronaći osobu kojoj ćeš biti dobar upravo takav kakav si.

Pusti selo neka priča.

Pevaj, smeji se, pleši, ljubi i uživaj u svakom trenutku svog života.

Ako na svom putu do cilja budeš zastajkivao da kamenom gađas svakog psa koji na tebe zalaje, nikad nećeš stići do cilja.

KADA BIH SAMO MOGLA BITI SAVRŠENA

Zbog čega uvek imamo utisak da treba da se mukom mučimo i trudimo, kako bismo stekli nečije prihvatanje i odobravanje?

Događaj koji ću sada da opišem mi se desio kada sam imala 12 godina, ali sećam se tog momenta kao da je bilo ovog jutra. Moj brat je opet upao u nevolju. Mama i ja smo prostirale veš i pričale o toj situaciji. Govorila je koliko brine zbog njegovih dela. Onda mi je rekla: „Barem znam, da sa tobom to neću morati da prolazim, dušo.“

Mama je ovo rekla kao kompliment. Njena namera je

bila ta da me potakne da se dobro ponašam i da budem pametna i izbegnem neke od stvari koje su mog brata odvele u probleme. Jedan tako običan razgovor mi je postavio za zadatak da uvek budem savršena ćerka. Moj cilj je bio da nikada ne dovedem moje roditelje u sumnju gde se nalazim, šta radim, sa kim se družim... Tako da ja nikada nisam ostala van kuće duže nego što sam smela, nikada nisam pila pivo, nikada se nisam družila sa nekim ko bi me mogao odvesti u probleme.

Kada sam i upadala u probleme, ubila bi me krivica zbog toga što sam radila. Iako

bih se provukla uz nekoliko oštrih primedbi, ipak bih se i dalje osećala kao da sam ih izneverila. Moja želja da budem savršena je bila preneti i na odnos sa Bogom. Stvarno sam mislila da će me Bog više voleti ako budem išla na sve omladinske sastanke, ako se često budem molila, ako budem išla na biblijski kamp... Stvarno sam verovala u to, da ja sa tim mogu da zadivim Boga; samo ako budem radila sve te ispravne hrišćanske sitnice, biću omiljena. Ništa nisam radila jer sam tako želela da radim, već zato jer je to bilo ispravno. Sve što sam radila, činila sam to da bi Bog mislio da sam savršena.

Znam da nisam jedina koja se tako oseća i ponaša.

Problem savršenosti

Kada stremimo ka tome da budemo izvrsni u svemu, to nije uvek loša stvar. Da radimo najbolje što možemo je deo našeg hrišćanskog života.

U Starom zavetu, u 4. Mojsijevoj 18:29 piše sledeće: *“Od svega što vam se da odvojićete deo za prinos Gospodu, od svega što je najbolje odvojićete deo koji ima da se*

posveti.“ Iako se ovde govori o prinosima i žrtvama, mi znamo da naši životi treba u potpunosti da služe Bogu i da mi treba da damo Bogu svoj najbolji deo.

U Novom zavetu je to još jasnije opisano. U Mateju 5:48 piše: *“Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.”*

Mi treba da ciljamo na najviše ciljeve dobrote – Božije dobrote. To isto i Pavle savetuje Korinćanima (1. Kor. 10:31): *“Ako dakle jedete, ako dakle pijete, ili ako što drugo činite, sve na slavu Božiju činite.”*

Ja sam bila dobra jer sam smatrala da će mi to pomoći da zaradim ljubav i prihvatanje. Ako moje ponašanje usrećuje moje roditelje oni će me voleti više. Ako moje ponašanje odgovara Bogu, ja ću kod njega zaraditi odlične poene. Počela sam da verujem u to da je moja vrednost u tome koliko sam dobra i na tome koliko ljudi smatraju da sam ja dobra osoba. Iznutra, ja sam bila na rubu nervnog sloma. Pritisak da uvek budete savršeni je jako teško savladavati. Ja sam smatrala da nikome o ovome ne smem da govorim jer bi to značilo da nisam savršena; to je

bila poslednja stvar koju sam želela.

Savršen Božiji plan

Kada je u pitanju Božija ljubav, nama perfekcionistima je poredak stvari malo pobrkan. Ja mislim da ako budem dovoljno dobra, ako budem radila sve kako treba i to sve ispravne stvari, Bog će me voleti. Istina je malo drugačija...

Bog nas je prihvatio još kada smo bili grešnici (ali Bog pokazuje svoju ljubav ka nama u tome što Hrist, još kada bejasmu grešnici, umre za nas (Rimljanima 5:8).

Onog trenutka kada je greh prvi put ušao u svet, u tom trenutku se poremetio odnos između ljudi i Boga. Kroz celu Bibliju vidimo da su ljudi želeli da poprave taj odnos kroz razna žrtvovanja životinja, novcem... Samo nas je Božija žrtva mogla vratiti Njemu.

Božiji neverovatni dar spasenja je naš, baš iz tog razloga što nas Bog voli a ne jer smo to zaslužili. (Pogledaj Rimljanima 4:4–5.) Kada nam Isus u Mateju 5:48 kaže da budemo „savršeni“, On nam ustvari govori da je Božija ideja savršenstva radikalno drugačija od svetske ideje savršenstva.

Svet nam kaže da je savršenstvo kada imamo savršeno telo, popularne prijatelje, kada imamo najsrećniju porodicu. Isus nam kaže da treba da se ugledamo na Boga i da je On naš primer savršenstva. To samo znači da savršenstvo možemo naći ako budemo nastojali da sledimo Boga.

Apostol Pavle nam je to najbolje objasnio u Filipljanima 3:12–16. Treba da držimo svoje oči samo na Njemu a da nam Hrist bude primer u svemu što činimo. Čak je i Pavle priznao da nije savršen. On je isto znao da svoje spasenje može da dobije samo kroz Hrista. Pavle se trudio da radi najbolje što može kao prirodan odgovor na ljubav koju je Bog ukazivao njemu. To je za Pavla značilo sledeće: da je rastao u svojoj veri, tražio Božiju prisutnost svakodnevno, voleo Boga svim

svojim srcem. To sve važi i za nas danas. Biti savršen u Hristu ne znači da treba da hranimo očekivanja ovoga sveta, svojih roditelja, prijatelja... To znači da budemo poslušni Bogu svakodnevno. Samo što pre nego što to nama perfekcionista pođe za rukom, da budemo savršeno poslušni Bogu, mi treba da zapamtimo sledeće: Biblija nam govori da naše akcije nemaju nikakve veze sa Božijim prihvatanjem nas onakvih kakvi jesmo. *“Jer ste vi milošću spaseni, po veri. I to ne dolazi od vas; dar je to Božiji i ne po delima, da se niko ne pohvali”* (Efescima 2:8–9).

Ovo je samo znak da Bog živi u nama. Rezultat je da imamo nov život u Hristu (Jakov 2:14–26). Ovde nam se pokazuje kako uvek želimo nečim da ojačamo svoju veru. Postoji način na koji možemo da damo slavu našem voljenom Bogu. Kada sledimo Božije zapovesti, tada smo svetlost za druge ljude. *„Tako nek sjaji svetlost vaša pred ljudima, da oni vide vaša dobra dela, i da slave Oca vašeg koji je na nebesi-ma.”* (Matej 5:16)

Biti primer drugima, ne znači da nikada ne smemo da zabrljamo. Ustvari, svi naši

napori da budemo savršeni nekada mogu ljudima dati pogrešne ideje o našoj veri.

Jedna moja prijateljica mi je rekla da je ona mislila da nije dovoljno dobra da bi bila hrišćanka. Mislila je da nikada ne bi mogla da živi pod tim uslovima da svi očekuju da uvek bude fina, da nikada ne upadne u nevolje. Ona je gledala na hrišćanstvo kao na tajni klub u koji mogu da uđu samo dobra deca. Moji napori da uvek budem savršena sigurno joj nisu pomogli u tome da se oseća drugačije.

Savršenstvo je izgubljena igra. Na svu sreću, tu igru nema ni potrebe da igramo. Nakon svega, Bog nas je dosegnuo još dok smo bili veoma daleko od Njega. Biti hrišćanin uopšte ne znači da treba da budemo savršeni - radi se o tome da nam je oprošteno, tako da možemo da se opustimo i da znamo da Bog jako dobro zna da mi nismo savršeni ali i da nas Bog upravo voli takve kakvi jesmo. Bog od nas nikada nije tražio da budemo savršeni.

Carla Bamhill

MOLITVENE STRAŽE

Udružene lančane molitve

„Na zidovima tvojim, Jerusalime, postavih stražare, koji neće umuknuti nikad, ni danju ni noću. Koji pominjete Gospoda nemojte dremati. I ne dajte da On odmara sve dok ne učini Jerusolim slavom na zemlji” (Isaija 62:6-7).

„I došavši k učenicima, nađe ih gde spavaju, i reče Petru: Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast, jer je duh srčan, ali je telo slabo” (Matej 26:40-41).

„Budite istrajni u molitvi, bdijte u njoj sa zahvaljivanjem” (Kološanima 4:2).

„Stražite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od

svega ovoga što će se zbiti, i stati pred Sinom Čovečijim” (Luka 21:36).

„I ova žena je bila udovica do osamdeset i četiri godine i nije napuštala hram, služeći Bogu postom i molitvom noću i danju” (Luka 2:37).

„Jer neprestana molitva pravdnika mnogo može pomoći” (Jakov 5:16)

„Blago onim slugama koje zatekne gospodar kad dođe da su na straži. Zaista vam kažem da će se zapregnuti, i posadiće ih, i pristupiće te će im služiti. I ako dođe u drugu stražu, i u treću stražu dođe, i nađe ih tako, blago tim slugama” (Luka 12:37-38).

Viziju o organizovanju udruženih molitvenih straža sam podelio sa starešinama iz nekoliko evanđeoskih crkava u Beogradu, desetak dana pre bombardovanja u martu 1999. Moja želja je bila da pastiri i starešine u crkvama organizuju i vode lančane molitve, jer samo tako bi bio Božiji blagoslov u ovoj službi. Deset dana posle toga smo počeli da slušamo preteće sirene koje su dan i noć najavljivale bombardovanje. Stefan Stanković iz Leskovca je u to vreme napisao: „Svaki zvuk sirene je poziv za molitvu”. Gospod nas je tada sve prodrmao, pa smo se molili i danju i noću.

Dok je trajalo bombardovanje, trajale su i lančane molitve. Čim je prestalo bombardovanje, prestale su i lančane molitve. Izgleda da još nismo naučili veliku duhovnu lekciju iz svega toga što nas je snašlo. Kad god su u prošlosti organizovane zastupničke lančane molitve, Crkva je uvek doživljavala ne male blagoslove i probuđenje. Zato je teško shvatiti da lančane molitve traju povremeno samo par dana ili nedelja kao da je vernicima previše Božijeg prisustva i blagoslova.

Verujem da svi iskreni hrišćani žele da dožive pravo duhovno probuđenje. Stariji i iskusniji u molitvi znaju da je za takvo probuđenje neophodna 24-časovna zastupnička molitvena straža bez prestanka. Često pevamo: „Jedna kap već je blagoslov, pošalji nam duhovni razliv”. U Knjizi proroka Jezekilja čitamo o „reci života” (Jezek 47:3-5). Božija volja je da uđemo u reku života, ne samo „do zgloba, kolena ili pojasa”, već da zaplivamo u Njegovom prisustvu i blagoslovima, a to svakako podrazumeva i organizovanje neprekidnih zastupničkih molitvenih straža.

U knjizi „Efektivna molitva za preobražaj Balkana”, pisac David Šo govori da, tamo gde nema zastupnika, Bog mora da sprovede svoj sud. Ali zastupnička molitva otvara put Svetom Duhu da dođe sa ubeđenjem o grehu i dovede ljude do pokajanja tako da Bog ublaži svoj sud i pravedni gnev. Kada se Crkva stvarno probudi kroz neprekidne 24-časovne molitvene straže, onda možemo da očekujemo Božije delovanje u hrišćanskim zajednicama i Njegovu intervenciju u celom društvu (2 Dnev. 7:14).

Naveo bih jedan primer o delotvornosti takve udružene zastupničke molitve. U oktobru 2000.god. sam bio prisutan na Saboru svih naroda u Jerusalimu. Na tim saborima dominiraju lančane molitve za Jerusalim, Izrael, arapski Bliski istok i sve narode. Oko 2000 biblijskih hrišćana iz 200 nacija se u tim danima molilo i za nas na Balkanu. Bilo je to 2. i 4. oktobra 2000. god. U to vreme su mnogi mislili da će u Srbiji doći do građanskog rata. Ali sledećeg dana, 5. oktobra, desilo se čudo u Srbiji i došlo je do političkih promena bez međusobnog ubijanja.

Ipak, svedoci smo da se pravi duhovni rat nastavlja i biće sve jači u celom svetu, budući da se približavamo kraju istorije sadašnjeg sveta i ponovnom dolasku Gospodara i Spasitelja Isusa Hrista. Ako ne stojimo u neprekidnoj molitvenoj straži možemo da budemo prevareni i poraženi u tom ratu. Ako hoćemo da živimo pobednički i plodonosno, onda je molitvena straža danju i noću neophodna. Protivnik naših duša održava svoju „24-časovnu stražu“. Stara zmija nas dan i noć optužuje pred našim Bogom i pokušava da nas odvрати od Boži-

jeg puta i da nas onesposobi za službu koja je ugodna Gospodu (Otk. 12:10; 1 Pet. 5:8). Stoga, nije dovoljno da lančane molitve traju samo nedelju dana ili jedan mesec. Pravi cilj bi bio da zastupničke molitvene straže traju sve do drugog Hristovog dolaska.

Danas me Gospod ponovo ohrabruje da podelim ovo sa svima koji imaju službu zastupanja u molitvi i traže Božije intervencije i Njegova rešenja u našim porodicama, crkvama i drušvu u kome živimo. Moja molitva je da Bog govori više nego ja, da Gospod donese svim hrišćanima razumevanje o neophodnosti organizovanja 24-časovnih molitvenih straža u zastupanju za sve vernike i nespasene ljude oko nas. Jedino Duh Sveti može ovo da učini u svima nama da, kao stražari u lančanim molitvama, pripremamo put Gospodu za Njegovu žetvu. Takve zastupničke molitve danju i noću suštinski doprinose širenju Božijeg kraljevstva i ostvarenju Njegovog velikog poslanja.

U proteklim godinama je bilo primera kada su hrišćanske zajednice i grupe vernika povremeno odlučile da održavaju

lančane molitve. U takvim molitvenim stražama se obnavlja lični molitveni život vernika, a hrišćanski radnici u vinogradu i žetvi su više blagosloveni u njihovim službama. Kroz 24-časovne molitvene straže dolazi do jačeg duhovnog jedinstva i boljeg razumevanja među nanovo rođenim hrišćanima iz različitih denominacija. Mnogi nespaseni ljudi oko nas su više zainteresovani za Božiju Reč, kao rezultat stalne zastupničke molitve.

Zastupnička molitva je možda najteži vid hrišćanske službe, ali je zato najefikasnija i dragocena služba pred Gospodom. Bog nas poziva da budemo kao Epafras, *„služitelj Hrista Isusa koji se jednako **bori** za vas u **molitvama** – da biste vi kao savršeni i potpuno osvedočeni mogli ostati u svemu što je volja Božija. Ja, naime, svedočim za njega, da se mnogo trudi za vas, i za one u Laodikiji, i za one u Ierapolju”* (Kol. 4:12-13).

Ono što sledi je samo primer kako bi mogle da se organizuju zastupničke molitvene straže sa najvažnijim potrebama u svakom danu sedmice. Svaka lokalna crkva može da se organizuje kako smatra da je najbolje

i pored ovih doda i druge aktuelne potrebe koje su važne u njihovim područjima.

Najvažnije molitvene potrebe

Nedelja: Molimo Gospoda nad vojskama za organizovanje 24-časovnih molitvenih straža koje će trajati bez prestanka i za našu istrajnost u udruženim lančanim molitvama (Jezek. 22:30; Neh. 4). Molimo za pastire i starešine svih hrišćanskih zajednica. Molimo da oni imaju punu slobodu u sili Duha Svetoga da bi mogli da vode Božiji narod „čistim srcem i mudrim rukama” - Dela 4:29; Efes. 6:18-19; Kol. 4:2-4; 2. Sol. 3:1-2; Psalam 78:72.

Ponedeljak: Molimo Svemogućeg Boga za upravitelje u državnim institucijama. Molimo za njihovo pokajanje i spasenje, da imaju strahopoštovanje prema Božjoj Reči za dobrobit svima. Molimo da se suzbije korupcija i kriminal u društvu. Molimo da se u javnim medijima objavljuje cela istina Svetog pisma. Nastavimo da molimo za proces pomirenja među narodima na svim ovim prostorima - 1. Tim. 2:1-5; Rim. 13:1-7; 1. Pet. 2:12-2; Jakov

5:1-4; Mat. 4:16; Ps. 10:16-18; Isa. 2:1-4.

Utorak: Molimo za brakove i porodice, posebno u hrišćanskim crkvama. Molimo da Božiji standardi svetosti budu podignuti u Crkvi i društvu, da biblijski principi vladaju u brakovima i porodicama. Molimo za Božije izbavljenje u mnogima od nemorala i pornografije koja se širi putem TV, interneta i štampe. Molimo za mlade ljude da Duh Sveti donese u njihova srca zdrav strah Božiji, kako bi mogli da traže i nađu uski put što vodi u život i da Gospod izbavi mnoge od droga i bezakonja (1. Mojs. 2:18, 21-25; Psalam 128; Priče Sol. 18:22; 1. Sol. 4:3-5; Efes. 5:18-33; 6:1-4; 1. Kor. 6:9-11; Psalam 119:9-10).

Sreda: Molimo Boga za reformatore u tradicionalnim crkvama, kao što je bio Jan Hus u mračnom srednjem veku. Molimo da Bog podigne novorođene ljude u tim crkvama koji će pozivati narod na pravo iskreno pokajanje, da učitelji veronauke šire Hristovo Evanđelje, bez dodavanja i oduzimanja Svetom pismu - Luka 3:1-20; Jovan 7:50; Jovan 19:39-42; Dela 9:1-22; Dela

26:10; 1 Tim. 2:5; Dela 4:12; Filip. 2:5-11; Dela 14:7-15; Otk. 22:8-9.

Četvrtak: Molimo Boga za Njegova rešenja u ekonomskoj krizi i problem nezaposlenosti. Molimo za Njegovu pomoć mnoštvu siromašnih koji jedva preživljavaju i za rad hrišćanskih dobrotvornih organizacija - Psalam 23; Jovan 6; Psalam 146; Psalam 73; Matej 25:31-46; Luka 3:10-14; Jakov 2:1-17; Avak. 3:17-19.

Petak: Molimo Gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu i da budemo poslušni Njegovom pozivu (Mat. 28:18-20). Molimo za stvaranje zdravih hrišćanskih zajednica u gradovima i mestima gde ne postoje crkve utemeljene na istini Svetog pisma. Molimo za muslimane da upoznaju Spasitelja i da se klanjaju samo Bogu Avrama, Isaaka i Jakova. Molimo za izbavljenje onih koji su zarobljeni u okultizmu. Molimo za hrišćane koji su iz nekog razloga odvojeni od zajednice Božijeg naroda - Mat. 9:35-38; Luka 10:17-20; Rim. 10:12-15; Luka 15; Jevr. 10:24-25.

Subota: Reč Gospodnja nas uči da molimo za mir u Jerusalimu, glavnom gradu Božijeg

kraljevstva na zemlji (Psalam 122:6; Psalam 132:13-14; Isa. 62:1-7; Mihej 4:1-7; Zah. 14; Mat. 5:35). Gospod Isus će se vratiti tek onda kad u Jerusalimu budu govorili: „Blagosloven je koji dolazi u ime Gospodnje” (Zah. 12:10; Mat. 23:39). Zbog toga su se sile zla usredsredile posebno protiv Jerusalima i Jevreja (Psalam 83:1-8; Otk. 12). Molimo Boga da ukloni pokrivalo od izraelskog naroda kad je u pitanju pravi Mesija. Molimo, takođe, da Bog ukloni i pokrivalo od mnogih hrišćana u crkvama u vezi Njegove večne ljubavi prema Izraelu i Njegovog plana da ih obnovi i fizički i duhovno (Rim. 11; Luka 2:30-32; Jer. 31:35-37; Jezek 37).

U početku mogu da se jave naše slabosti, ali „ko je prezreo dane malih početaka” (Zah. 4:10). Ako istrajemo, videćemo velike prodore i vidljive promene koje Gospod čini kao odgovor na udružene i neprekidne zastupničke molitve Njegovog naroda. Učinimo naše najbolje da „vatra na oltaru gori bez prestanka” (3. Mojs. 6:13). Neka Gospod nad vojskama vodi sve zastupnike u molitvi u ovoj službi 24-časovnih molitvenih straža, sve do ponovnog Hristovog dolaska. „Blago onim slugama koje zatekne gospodar kad dođe da su na straži.”

Dragan Simov, Beograd

NEMOJ UMRIJETI OD UBODA KOMARCA

Djetinjstvo sam proveo na selu i znam kako izgleda najezda komaraca. Kao djeca, vatrom i dimom smo se branili od njih. Ubod zaboli na trenutak, ali brzo prođe.

Postoje „komarci i drugi insekti koji ubadaju u dušu“. Sjećam se takvih uboda još iz vremena djetinjstva. Pripremao sam se preći iz seoske škole u obližnji gradić. S nestrpljenjem i neizvjesnošću iščekivao sam ovu promjenu. A onda mi je poznanik iz komšiluka rekao: „Nemoj misliti da ćeš uspjeti. Do sada ti je sve dobro išlo u školi, ali kad odeš u grad – tamo nećeš dobro proći.“ To me je jako zaboljelo u duši.

Mama i sestra su u to vrijeme bile pune saosjećanja prema jednoj starijoj gospođi iz komšiluka. Budući da je živjela sama, znale su joj povremeno priskočiti u pomoć, kad god su bile u mogućnosti. Ali kad se gospođa odselila u drugo mjesto, čule su da ih ogovara pred rođacima. Mamu je i sestru to jako zaboljelo. To su ti „ubodi u dušu“ kojih se

sjećam iz djetinjstva. Kako čovjek odrasta, nailazi na sve više takvih primjera, snažnijih i bolnijih „uboda i ugriza za dušu“. Jedna draga osoba, koju dugo nismo vidjeli, nedavno je srela moju suprugu Renatu i požalila joj se: „Nemam više volje za život. Puno sam nepravede pretrpjela.“ U knjizi ‘Misli’ Franjo Saleški iznosi zanimljivo iskustvo o ubodima. „Jer kao što ubod pčele boli jače nego ubod muhe“, kaže autor, „tako patnja koju nam nanese dobri ljudi dublje pogađa dušu nego zlo koje doživimo od ljudi koji su opterećeni porocima.“ Hoćemo li dopustiti da ubodi i ugrizi unište naše unutrašnje biće, naše ideale, dobre nakane, veličanstvene ciljeve?

Jedan mi biblijski događaj poručuje: „Nemoj umrijeti od uboda komarca!“ U njemu se uopšte ne spominju komarci, ali događaj vrvi od uboda i ugriza. U starozavjetnoj knjizi koja nosi ime po njemu, Nehemija iznosi vlastito iskustvo iz vremena poslije izraelskog ropstva u Vavilonu. Dok je kao peharnik služio persijskoga kralja, čuo je vijesti o teškoj stanju u kojem se nalazila Judeja – domovina njegovih predaka. Srce mu je zahvatila duboka tuga kad je čuo o razrušenom jerusalimskom zidu i spaljenim gradskim vratima. Mogao je zatvoriti oči i ostati na dvoru sa svim povlasticama koje donosi visok položaj. Ali Judejac Nehemija je iskoristio upravo taj svoj visok položaj, te od kralja dobio odobrenje vratiti se u zemlju predaka.

Pod blagoslovom persijskog kralja pošao je u Judeju, tada pokrajinu velikog persijskog carstva, da pokrene obnovu. Biblijski tekst nas upoznaje kako je Nehemija okupio oko sebe Judejce koji su se vratili tamo nakon vavilonskog ropstva: narod, sveštenike, nadstojnike i savjetnike. Hrabro i odvažno ih je pozvao na obnovu zida i vrata, tako da iz

razrušenih dijelova grada Jerusalima, u ime Boga nebeskoga, zatvore pukotine i obnove razrušeno. Gorjelo je srce da Jerusolim, vjersko središte njegovog naroda, ponovno postane mjesto Božje slave, a ne više rugla i podsmeha. No tada su počeli – ono što ovdje zovem - ubodi i ugrizi u dušu.

U tom velikom carstvu, raseljenog i izmiješanog stanovništva, Judeja je bila u okruženju naroda, kojima je smetala svaka obnova i procvat razrušenog Jerusalima. Samarija, s kojom se graničila Judeja, bila je naseljena raznim narodima koji su se ispriječili obnovi Jerusalima. O začetku spletke čitamo već u drugom poglavlju Nehemijine knjige: ***“Kad to ču Sanbalat, Horonac, i sluga Tobija Amonac, bi im vrlo mrsko što je došao čovjek da se zauzme za dobro Izraelaca.”*** (Neh. 2:10)

Budući da su zavijdjeli Nehemiji i njegovom narodu, preduzeli su korake da ga smetu i otežaju posao. Znaš li kako? Biblijski tekst otkriva da su se vođe okolnih naroda i njihovi podanici počeli rugati i optuživati. Nehemija samo o

tome ovako govori: **“Prezirno su nam govorili: Šta radite ovdje? Hoćete li se pobuniti protiv kralja?”** (Neh 2:19)

Htjeli su ih najprije zaplašiti i prikazati njihov rad kao pobunu protiv kralja. Nehemija je došao s kraljevim odobrenjem i blagoslovom, imao je poštene namjere da učini dobro djelo za svoj narod. Ali prijetnje i izrugivanja su bili ubodi u dušu. Tu nije bio kraj. Ljute vođe susjednih neprijateljskih naroda preduzimale su nove korake, vikali su i ismijavali graditelje: **„Neka samo grade!“**, jedan se od njih rugao, **„Ali popne li se lisica, srušiće im kamene zidove!“** (Neh. 3:35). Narod je zahvatio polet, ali neprijateljsko okruženje moglo je lako oduzeti srčanost, odvažnost i želju za dovršenjem poduhvata.

Kako je rad napredovao, tako je rasla i žestina neprijateljeva. Nehemija priča da su zavist, mržnja i opakost rasle do te mjere da je neprijatelj odlučio napasti Jerusolim i po svaku cijenu spriječiti dovršetak radova. Obnovitelji su postali umorni i ruke su im klonule. Čak su i Nehemiji sunarodnjaci, koji su živjeli u komšiluku

neprijateljskih naroda, širili paniku i strah. Govorili su Nehemiji: **„Idu protiv vas iz svih mjesta u kojima stanuju.“** (Neh 4:6)

Nehemija je sve vrijeme bio izložen oštrim i teškim ubodima u dušu. Neprijatelji su mu slali lažne proroke, optuživali ga da želi sebe proglasiti kraljem, pozivali ga k sebi ne bi li mu postavili zamku...

Nehemiju to nije slomilo, niti ga zaustavilo u postizanju plemenitog cilja! Oni koji su ga ujedali mržnjom, ismijavanjem, omalovažavanjem i zastrašivanjem nisu uspjeli. Znaš li zašto? Zato što je njegov oslonac bio Bog. Nehemija je vršio brižne pripreme za odbranu u slučaju da neprijatelj napadne, ali se ovaj čovjek ponajprije obraćao Bogu. I onda kad je stajao sam pred njim u molitvi, vapio je Nehemija: **„Čuj, o Bože naš, kako nas preziru!“** (Neh. 3:36). I onda kad je stajao pred narodom: **“Ne bojte se ovih ljudi!“**, govorio je mnoštvu. **“Mislite na Gospoda...”** (Neh. 4:8).

Nastupao je s potpunim uvjerenjem da radi Božju stvar. Govorio je Nehemija neprijateljima, kada su ga

izazivali: **“Nebeski će nam Bog dati da uspijemo...”** (Neh. 2:20). Nehemija je izdržao, neprijatelj je na kraju odustao.

Dragi prijatelju! Prolaziš li kroz Nehemijine tegobe? Doživljavaš li ubode u dušu kroz omalovažavanje, zavist, mržnju ili zastrašivanje? Moj ti je poticaj: poput Nehemije, nemoj se obraćati pažnju na neprijatelja. Naprotiv, izgradi prisan odnos s Bogom, da mu možeš nasamo reći: *„Vidi, Bože, moju tegobu i osvrni se na rane duše moje!”* Poput Nehemije misli na Gospoda Boga svoga i Spasitelja Isusa Hrista, koji je i sam doživio ugriz zmije i izdaju prijatelja. Tvoj nebeski Otac daće da uspiješ, da dovršiš svoje životno djelo, uprkos zamkama svakodnevice. Avgustin je rekao: „Jedan je dio puta iza tebe; drugi je dio još pred tobom. Budeš li se zaustavljao, tada neka to bude samo zato da bi ojačao, ali ne da bi odustao.“

Kad doživim ubod u dušu, sjetim se Nehemijine ustrajnosti i oslanjanja na Boga ,te onog poticaja: „Nemoj umrijeti od uboda komarca!“ Tada kažem u molitvi: „Bez Tebe i Tvoje pomoći, svaki

ubod u dušu strašno boli. Ali budući da se oslanjam na Tebe i Tvoju nebesku pomoć u svemu što radim, nijedan ubod u dušu neću shvatiti kao teži i jači od uboda komarca. A taj ubod nakratko zaboli i zapeče, no brzo prođe. A od uboda komarca ne želim umrijeti.”

Dragi prijatelju, neko je rekao: “Kad imaš Boga za svjedoka, pusti neka ljudi o tebi govore šta god hoće.”

Ako imaš Boga na svojoj strani, ne pridaj ubodima u dušu veću važnost od uboda komarca. Na kraju velikog poduhvata, Nehemija je rekao: **„A kad su čuli svi naši neprijatelji i vidjeli svi pogani oko nas, bilo je to čudo u očima njihovim, jer su shvatili da je Bog naš učinio to djelo.”** (Neh. 6:16).

U poređenju sa Božjom ljubavlju i milosrđem, Isusovom žrtvom na krstu, ljudska zavist, opakost, mržnja, zloba nisu ništa više od uboda komarca. Od toga uboda nećeš umrijeti, ako si se sklonio pod okrilje Božje.

Vlado Pšenko, Vukovar

KINA ŠALJE MISIONARE

Crkva u Kini će poslati 20.000 misionara

“Crkva u Kini sve više shvata svoju ulogu u svetskoj misiji”, piše David Ro sa teološkog fakulteta Gordon Konvel. Kineske vođe se sada fokusiraju na zdravu osnovu i strukturu ljudi koje šalju. Pošto je 20.000 stranih misionara bilo poslato u Kinu u poslednjih 200 godina, Misija Kina - izazov 2030 (Mission China 2030 challenge) ima za cilj da pošalje u druge zemlje bar 20.000 Kineza do 2030. godine.

“Kineski primer treba da bude inspiracija vođama širom sveta da se ujedine i ispune viziju globalne misije za svoju zemlju”, kaže Ro. “Takođe treba da se pripreme za kinesku crkvu u misiji na globalnom nivou. Kroz nevolje i stradanja, Bog je verno blagosiljao crkvu u Kini da može da postane blagoslov svetu.”

Jedna dublja analiza o pojavi Kine kao globalne misionarske sile može se naći na internet sajtu Lozanskog pokreta (Lausanne Movement).

Hrišćanski novinar Li Grejdi je takođe pisao o takvom razvoju. “Ne možemo ignorisati čudo hrišćanstva u Kini. Prošle nedelje sam slavio Boga u Hong Kongu u crkvi Ving Kvong, koja je narasla sa 28 članova, koliko je brojala 1978. godine, do preko 13.000, koliko ima danas.”

“Voljena Kina Hadsona Tej-lora postaje hrišćanska zemlja.”

Govornik na sastanku bio je Džejms Hadson Tejlor IV, čukunuk britanskog pionira među misionarima, koji je sa puno rizika otišao u Kinu 1854. da evangelizira najmnogoljudniji narod. “Bog je kineskoj crkvi

poverio poseban zadatak za 21. vek”, izjavio je.

Kad je Hadson Tejlor otplovio u Kinu tamo još nije bilo hrišćana - pa ipak, Kineska centralna misija (China Inland Mission) koju je on osnovao zadobila je 18.000 obraćenika za Isusa Hrista još za njegovog života i postala jedna od najuspešnijih među modernim misijama. Danas Tejlorov čukun-unuk svedoči o najvećem čudu na planeti zemlji - voljena Kina Hadsona Tejlora postaje hrišćanska zemlja.

Razmislite o ovim činjenicama o kineskoj crkvi:

1. Kina će do 2030. verovatno postati najveća hrišćanska nacija. Fengang Jang, profesor sociologije na univerzitetu Purdju, predviđa da će u Kini do 2030. biti 247 miliona hrišćana, uključujući i katolike, što je više nego u Meksiku, Brazilu ili Sjedinjenim Državama, gde je danas najviše hrišćana na svetu.

2. U današnje vreme više hrišćana ide u crkvu nedeljom u Kini nego u celoj Evropi.

3. Duhovna glad se munjevito širi u Kini iako je zemlja zvanično ateistička. Nedavno istraživanje pokazuje da Kinezi

na internetu mnogo češće traže reči “hrišćanska zajednica” i “Isus” nego “komunistička partija”. I što se više ljudi preselilo iz seoskih oblasti u velike gradove, to se veći broj mladih profesionalaca okrenulo Hristu. Misiolozi kažu da se između 10.000 i 25.000 ljudi u Kini preobrati u hrišćanstvo svaki dan.

4. Progonstvo hrišćana u Kini još uvek buja, ali ne usporava rast crkve.

5. Rast hrišćanstva u Kini povezan je sa njenim ekonomskim rastom. Ekonomisti su objavili da je Kina krajem 2014. preuzela vodeće mesto od SAD-a kao najveća ekonomska sila na svetu. Nedavna studija Kunjong Vanga sa Univerziteta Nankai i Ksinju Lin sa Univerziteta Renmin otkrila je da se ogroman ekonomski rast beleži upravo u onim oblastima Kine gde rastu hrišćanske zajednice. Da li će Bog možda da iskoristi velika finansijska sredstva iz Kine za finansiranje sledećeg velikog odlaska u evangeliziranje sveta?

Izvor: JNI
Prevela **Dragana Vajenštajn**, Beograd

Z AŠTO JE VAŽNO DA POSTIMO ?

tinejdžeri i post

Možda ste čuli mnogo puta kako je dobro da ako se posti, treba da budemo što bliži Bogu. U mnogim slučajevima, radi se o tome da treba da se odrekemo hrane ili određene vrste obroka, kako bismo provodili više vremena sa Bogom. Postoje određene diskusije na ovu temu, kao na primer kakav je to pravi post, pa do toga da li uopšte deca i mladi treba da poste.

Šta označava post?

Sam po sebi termin „dijeta“ nije biblijski ili religiozan termin. Taj termin označava uzdržavanje. Postoji više vrsti dijeta, kao što je medicinska u medicinske svrhe, moralne svrhe ili možda religiozne svrhe. Kako god, ali u Bibliji nam se na mnogo mesta spominje post. Najpoznatiji primer je onaj gde je Isus postio 40 dana u pustinji kada ga je đavo iskušavao.

“Gde ga je đavo iskušavao četrdeset dana. Sve to vreme Isus ništa nije jeo, pa kada su istekli ti dani, On ogladne.” (Luka 4:2)

Danas ljudi jako retko poste. Postoji jako mnogo stvari na koje bismo mogli da obratimo posebnu pažnju i od kojih bismo mogli da se uzdržavamo a sa tim bismo sačuvali naša srca i naše misli. Na primer, uzdržavanje od televizora i interneta, to je isto jako dobro uzdržavanje, jer ne mora uvek da bude u pitanju hrana. Više je reč o tome zbog čega se uzdržavamo nego kako postimo.

Razlozi za post

Imamo jako mnogo razloga za post. Ponekad ljudi poste da bi mogli da donesu određene odluke, a žele da se uvere da idu u Božijem pravcu. Nekada poste da bi mogli da pomažu drugima, da bi mogli da se približe još više Bogu, ili da iscele neke svoje rane. U Isaiji 58:5–8, vidimo neke biblijske razloge za post: ***“Je li to post koji mi je po volji i dan u kome čovek treba dušu svoju da smiri? Da savija glavu svoju***

kao sit i da na kostret i na pepeo legne? Evo posta koji mi je po volji: Bezdušnosti veze daj razveži, ropstva remenja razreši, potlačene slobodno otpusti, i da se svaki jaram izlomi. S onima koji gladuju svoj hleb podeli i u kuću svoju sirotu bez stana uvedi; kada čoveka gologa vidiš, odeni ga, i od bližnjeg svoga ne kloni se. Tad će svetlost tvoja kao zora sinuti i zdravlje će tvoje brzo da procvate; pravda tvoja pred tobom će ići i slava Gospodnja tebe će pratiti.”

Kada post ne pomaže

Kada postiš iz bilo kog razloga, jako je važno da shvatiš da se kod posta ne radi o prevari. Ako ti postiš samo da bi dobio od Boga ono što želiš, misleći da ako si ti Bogu dao nešto za uzvrat, onda i On tebi treba dati nešto zauzvrat. Na takav način ti zapravo pokušavaš da prevariš Boga i da ga uceniš. Kada postiš tu se uvek više radi o tvojim namerama. To takođe nije nešto što radiš samo da bi postio tek tako radi reda. Post treba da te privuče bliže Bogu i pomogne ti da ostaneš fokusiran samo na Njega, a ne

da ga probaš naterati da radi ono što ti želiš. Post je traženje Njegovog pravca a ne svoga...

Šta treba da se radi tokom posta?

Kada postiš treba da se moliš sve vreme. Cilj posta i jeste da se približiš Bogu i da dođeš u dodir sa Duhom Svetim. To je vreme kada treba da slušaš i da se moliš. Svaki put kada razmisliš o stvarima kojih si se odrekao, tada treba da se okreneš ka Bogu i da se fokusiraš samo na Njega.

Vi morate da odvojite svoje vreme i da zaboravite sve čega ste se odrekli i da se fokusirate samo na Boga. Drugačije, vi ćete samo prolaziti kroz period gubitka a ne duhovne discipline. Kada želite da prekinete post, tada morate da budete veoma pažljivi. Ako ste se odrekli nečega kao što je televizija ili

internet, onda vam povratak na to i neće tako teško pasti. Međutim, ako ste se odrekli hrane u bilo kojem obliku, jako je bitno da ne preterate kada krenete da se vraćate na normalan režim ishrane.

Obratite pažnju za vreme posta

Ako se odlučite da postite, ali bez hrane, vi morate da pričate u vezi sa tim sa svojim roditeljima ili sa svojim doktorom. Nije uvek baš zdravo za tinejdžere da poste, jer se vaše telo razvija, tako da su vam potrebne hranjive materije. Ne bi bilo loše da popričate sa doktorom. Može vaš post da se odnosi i na neke druge stvari. Ako baš želite da to bude post od hrane, odlučite se onda da to bude neka vrsta hrane koja neće ugroziti vaše zdravlje. Ako svaki dan pijete Coca - Colu ili kafu, možda biste mogli da se odreknete tih stvari na neko vreme.

Ukoliko želite da ste duže u postu bez ikakve hrane, budite pažljivi, jer postoje i rizici po vaše zdravlje.

Priložio Darko Brvenik, Kisač

JEDAN ALI VRIJEDAN

Nekoliko puta sam u svom hrišćanskom životu čuo ovu priču: Jedan misionar (Šveđanin ili Finac, izvještaji se razlikuju) je negdje početkom pedesetih prošlog vijeka dobio poziv od Boga da ode u Južnu Koreju. Potpuno siguran i u svoje poslanje i u njegov uspjeh, radosno se odazvao poticaju da napusti komfor svoje skandinavske svakodnevice i ode u neku tamo daleku, nepoznatu i egzotičnu zemlju o kojoj nije znao gotovo ništa.

Došavši u Koreju, pretpostavljam da je radio sve ono što radi bilo koji predan misionar; učio je jezik, sklapao prijateljstva, pokušavao da se uklopi u društvo u koje je došao i polako počeo ljudima govoriti o Kristu. Međutim, prolazile su godine, ali „ploda“ nije bilo. Nakon punih dvadeset godina, potpuno shrvan i sa teškim osjećajem poraza i protraćenog vremena, odlučio je vratiti se kući, ostavljajući iza sebe jednog jedinog Koreanca – obraćenika. No, ime tog mladića je bilo *Paul Yonggi Cho* (kasnije promijenjeno u David) i, kao

što znamo, on je danas pastor najveće pentekosne crkve u svijetu, sa, pretpostavlja se, više od 800 000 članova.

Nisam siguran da je ova priča istinita jer, na žalost, i u našim hrišćanskim krugovima kruži mnogo „legendi“ ali mi nije daleko od srca i pameti zamisliti ovakav scenario. Nekako, liči mi na Boga kakvog znam. No, ostavimo za sada ovu priču i njeno „naravoučenije“ za kasnije.

U Novom Zavjetu ima jedna mala poslanica, lično pismo apostola Pavla nekom bratu Filemonu, za koga se vjerovatno neki pitaju zašto uopšte postoji u Bibliji. U njemu (na prvi pogled) nema nikakve pouke ni duboke teologije, tek Pavlov pokušaj mirenja pomenutog brata sa njegovim

odbjeglim robom Onezimom. No, kada dopustimo da nas Duh Sveti zaista poučava kroz ovaj kratki tekst, otkrivamo jednu od najljepših slika otkupljujućeg Hristovog djela i našeg spasenja koje možemo naći u Pismu. Iz njega je jasno da je Onezim napravio štetu svom vlasniku (stihovi 18-19), pobjegao u Rim i tamo upoznao Pavla koji ga je doveo Hristu. Pavle sada odlučuje apelovati na Filemonovo dobro srce, hrišćansku ljubav (stihovi 5-7) i duhovni „dug“ koji on ima prema Pavlu (stih 19) i moli ga (ne naređuje! – stih 8) da primi Onezima natrag, ne kao odbjeglog roba koji zaslužuje

kaznu, nego kao ljubljenog brata kome je dužan oprostiti.

Pravda je nalagala da Onezim bude kažnjen i niko zbog toga ne bi mogao osuditi njegovog vlasnika Filemona. To je zaista bila najlakša, zakonski potpuno opravdana odluka, ali Pavle poziva svu trojicu (računajući i sebe) da urade ono što je teško, ono što traži da zajedno pređu „još jednu milju“.

Naime, Pavlu nije bilo lako otpustiti Onezima kojeg je jako zavolio i koji je postao „njegovo samo srce“ (12). Onezim je apostolu u okovima očigledno bio od velike pomoći (stih 13), ali Pavle je znao da je ispravno, iako teško, poslati ga natrag.

Onezimu se nije bilo lako vratiti, napustiti apostolovo društvo u kojem je sigurno bio fantastično blagoslovljen, odreći se slobode, iako zadobijene na pogrešan način, doći na mjesto gdje je napravio nešto čega se trebao stidjeti i ponovo pogledati u oči čovjeka kojeg je oštetio. Pored svega toga, postojala je i ogromna doza straha zbog moguće kazne.

Filemonu nije bilo lako primiti ga, ne samo zbog same štete, nego i zbog prevare i poniženja,

a takođe i zbog poruke koju će tako poslati svim svojim robovima. Svi znamo koliko teško je nekada oprostiti i zaboraviti štetu. Generalno gledano, najjednos-tavnije je bilo kazniti Onezima.

Prvi hrišćani, a i mi danas, uvijek smo bili pozivani da napravimo teške izbore na slavu Bogu i blagoslov ljudima. Sjetimo se primjera istinske ljubavi kojim nas je sam Gospod poučio – priče o Samarićaninu (Luka 10:25-37). U njoj su (između ostalog) opisana tri načina na koje možemo gledati druge ljude. Pljačkaši koji su čovjeka ostavili bez ičega i polumrtvog su ga vidjeli kao **plijen**. Levit i sveštenik, užurbani na putu za Jerusalim su ga vidjeli kao **problem** kojem se nisu imali ni vremena ni volje posvetiti.

Samarićanin ga je vidio kao **priliku** da pokaže ono najbolje u sebi.

Nažalost, i mi danas neke ljude tretiramo kao plijen, kontaktirajući ih samo kada od njih imamo neku korist. Čim dobijemo to što smo htjeli, napuštamo ih do slijedeće prilike. Takođe, neke gledamo kao problem jer njihovi životi su takvi da ulazak u neko dublje zajedništvo s njima je tegoba koju sebi ne želimo priuštiti. Nekada je to zbog njihovog „teškog“ karaktera, porodične situacije, siromaštva ili nečeg sličnog zbog čega osjećamo kao da će nas dodir sa njihovim životima uprljati, oduzeti nam dragocjeno vrijeme i energiju, smesti nas sa naših „svetih“ puteva. Istina koja proslavlja Boga jeste da je oko svakoga od nas mnogo prilika - ljudi koji samo čekaju da iz nas izađe ono što je Bog zasadio; dobrota, milosrđe, milost... Istina, na tom putu ćemo vjerovatno morati raditi teške stvari, praviti izbore na svoju štetu jednako kako ih je napravio navodni Šveđanin sa početka teksta ili kao što su učinili Pavle i Filemon, ali nagrada za to može biti fantastična.

Kako znamo da je trojac Pavle - Filemon - Onezim uspio problem probraziti u priliku i proslaviti Boga? Kao prvo, pismo je tu pred nama, dakle znamo da ga Filemon nije u bijesu poderao, odbacio teško rješenje i najlakšim mogućim izborom se riješio Onezima. Dalje, imamo sačuvanih sedam pisama koja je početkom 2. vijeka napisao Ignacije, episkop u Antiohiji, dok je bio na svom putu u mučeničku smrt u Rimu. Jedno od njih je upućeno crkvi u Efezu i na početku stoji: „Ignacije, zvani Teoforus, crkvi u Efezu u Aziji, zasluženno sretnoj, blagoslovljenoj u veličini i punini Boga Oca, predodređenoj prije postanka vremena za trajnu i nepromjenjivu slavu, ujedinjenoj i izabranoj kroz patnju po volji Oca i Isusa Krista, našeg Boga: Vama želim neizmijerna radost po Isus Hristu i njegovoj milosti. Upoznat sam s vašim imenom, ljubljenu u Bogu, koje ste stekli postojanom pravednošću, prema vjeri i ljubavi u Hristu Isusu našem Spasitelju. Budući ste sljedbenici Boga i potaknuti krvlju Gospodnjom, s a v r š e n o ste ispunili određeno vam djelo. Jer, čuvši da dolazim vezan iz

Sirije zbog našeg zajedničkog imena i nade, molili ste da mi bude dozvoljeno da se borim sa zvjerima u Rimu i da kroz mučeništvo zaista postanem učenik Onoga koji je sebe dao za nas kao žrtva Bogu i pohitali ste da me vidite. Primio sam mnoštvo vas u Božje ime kroz *Onezima, čovjeka neizrecive ljubavi i vašeg nadglednika za kojeg znam po Isusu Hristu da ga volite i da nastojite biti kao on. I neka je blagoslovljen Onaj koji vas je našao vrijednim da imate takvog nadglednika.*

Ako je ovo zaista isti Onezim iz Pavlove poslanice, kako smatraju mnogi biblijski učitelji, njihova priča ne može imati bolji epilog.

Svako od nas može biti dio ovakvih priča, potrebno je samo u sebi pronaći nešto što je već tamo, nešto što je Bog posadio onog dana kada smo postali njegova djeca: onu ljubav koju smo primili od Njega kroz nekog hrišćanina, prijatelja, rođaka ili potpunog stranca, koji su napravili izbor da učine nešto teško, da se suoče sa našim podsmijehom, odbacivanjem, možda čak i mržnjom. Ti ljudi su odlučili da nam ponude put spasenja. Oni

su nam pomogli da, poput Onezima, od Bogu „beskorisnih postanemo korisni“ i Njemu i mnogim ljudima. Naše je da nastavimo, ponovo se prisjetimo kako nije tako teško napraviti poneki izbor nauštrb svoje ugodnosti i pokazati ljudima oko nas da nam je stalo da i oni prime ono što smo mi davno primili.

Naravno, nije uvijek lako i, živeći u našim krajevima, gdje je toliko mnogo ljudi sa mnogo problema, nekada se čini da je uzalud ulagati napore. No ipak, u ovome možeš vidjeti i problem i priliku, izbor je tvoj. Ako se odlučiš za ovo drugo, sigurno postaješ dio jedne predivne, ogromne, vječne priče u kojoj možeš imati bitnu ulogu. Svi mi sanjamo probuđenje i mnoštvo spašenih, ali moguće je da svjedočeći cijeli život budeš alat u Božjoj ruci za samo jednu jedinu osobu. Iako može djelovati jako obeshrabrujuće, ako si zaista uložio svoje srce i dušu, Gospod će nagraditi tvoju vjernost. Uostalom, ta jedna osoba može biti neki naš Yonggi Cho ili Onezim.

Dragan Nedić, Sarajevo

S EME KRALJEVSTVA

„Tada joj anđeo reče, ne boj se Marija jer si našla milost u Boga. I gle, začćeš i rodićeš sina i nadenućeš mu ime Isus. On će biti velik i zvaće se Sin Svevišnjega, i daće mu Gospod Bog presto njegovog oca Davida te će vladati nad domom Jakovljevim doveka, i Njegovom Carstvu neće biti kraja. A Marija reče anđelu, kako će to biti kada ne znam muža.”

Luka 1: 30-34

Obrazac života čuda

Možda se osećaš veoma uobičajeni i normalno dok čitaš ovaj tekst ne razmišljajući da je tvoj život „čudesan”. Marija se verovatno osećala isto tako sve dok se anđeo Gabriel nije pojavio pred njom i rekao joj da će je Bog na čudesan način iskoristiti da ispunu svoju nameru.

Kada joj je Gavrilo saopštio prvi deo poruke očigledno je da se Marija pitala kako bi tako nešto u opšte mogo da se desi njoj, devici. „Kako će to biti?”, pitala je pre nego što je podsetila Gavrila da je to

(ljudski govoreći) potpuno nemoguće budući da „ne zna muža”.

Pitam se koliko je hrišćana prestalo da veruje da će ih Bog koristiti na čudesan način zato što se to čini „nemoguće”? nedavno sam pročitao citat koji kaže 'u životu ne dobiješ uvek ono što hoćeš, ali uvek dobiješ ono što očekuješ'.

Volim činjenicu da Marija nije jednostavno zaključila da je to nemoguće i tu stala, već je pitala Gabrielu „kako će to biti”. Njeno 'gorušičino zrno' dečije vere se videlo u tome da jerazmišljala kako bi Bog to mogao da učini. Dobila je odgovor već u sledećem stihu.

„Duh Sveti sići će na tebe i sila Svevišnjeg oseniće te” (stih 35). Kakav odgovor! Gavrilo joj je u osnovi rekao da se ne brine i da se od nje neće tražiti da učini nešto nemoguće već će se Duh Sveti pobrinuti za to.

Nakon toga Marija je pokazala veliku veru i potpuno podređenje Božijoj volji time što je rekla „evo služiteljke Gospodnje, neka mi bude kako

si kazao.” Naravno, mi danas znamo da se desilo upravo onako kako je Bog rekao i kao rezultat svega, milioni ljudski života je promenjeno.

U ovom događaju je vidim obrazac za život u čudima. Prvo, Bog je uvek taj koji je inicijator – vizija mora da dođe od Nega. Drugo, On zahteva od nas da odgovorimo verom i podređenjem Njegovoj volji iako naš razum vrišti 'ovo je nemoguće'. Konačno, od nas se ne očekuje da proizvedemo čudo. On je onaj koji čini čuda silom Njegovog Duha Svetog.

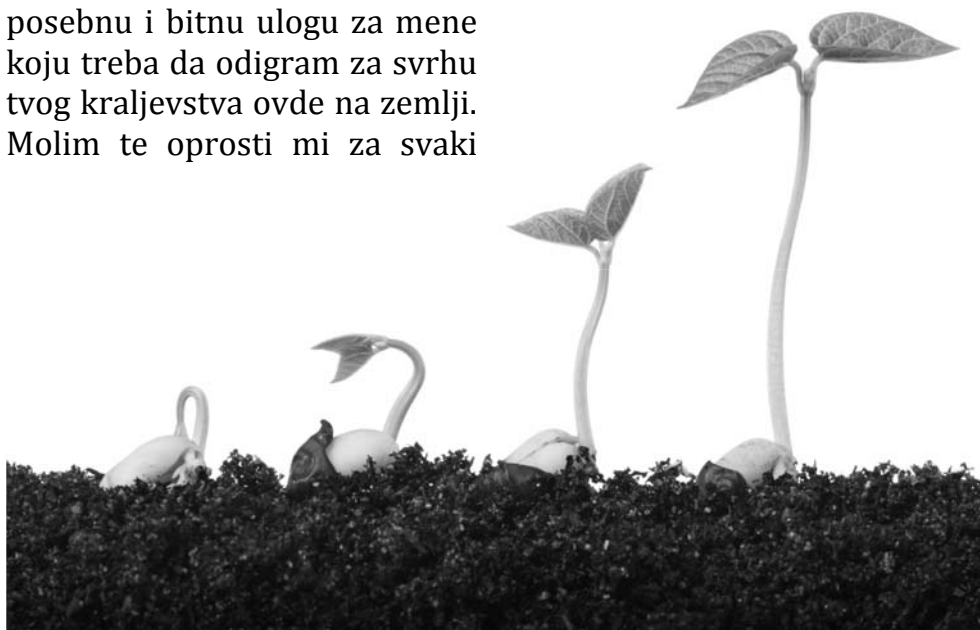
put kada sam se povukao jer sam mislio da su ideje i vizije koje mi daješ prevelike i nemoguće da ih ispunim i doznam. Odlučujem da verujem da je sa Tobom sve moguće. Danas ponovo želim da se podredim tvojoj volji. Pomozi mi da razumem da Tvoj Duh Sveti može da me „oseni” u mojim slabostima kada želiš da činiš čuda u mom životu. Pomozi mi da čujem Tvoj glas i da sledim tvoje vođstvo. U Isusovo ime, Amin!

David Steel, UK

Preveo Božidar Galović, Novi Sad

Molitva

Oče, hvala ti što ti imaš posebnu i bitnu ulogu za mene koju treba da odigram za svrhu tvog kraljevstva ovde na zemlji. Molim te oprosti mi za svaki

7 ZNAKOVA PRIJE PROPASTI VODSTVA

Na žalost, na svakom nivou i svakoj oblasti života, svi smo bili svjedoci propasti vodstva. Više nije nikakvo čudo čitati o poznatim pastorima, popularnim ličnostima, sportskim figurama ili političarima koji su osramoćeni zbog svojih moralnih padova.

Kao čovjek koji je u posljednjih trideset i više godina na veoma ličnom nivou radio sa mnogim crkvenim vođama i poslovnim liderima u njihovim borbama, stekao sam sljedeća zapažanja o znacima upozorenja prije pada koje sada predajem mladim vođama, tako da bi oni izbjegli greške mnogih iz današnje generacije lidera.

Svi smo mi padali na tim greškama, u bilo kojem obliku, formi ili načinu. Za nadati se da smo naučili te teške životne lekcije, tako da možemo predati mudrost slijedećoj generaciji. Slijedi sedam upozoravajućih znakova koji prethode padu :

1. Često prije pada, vođa će „natrpati“ toliko mnogo stvari u svoj raspored tokom dugog vremenskog perioda,

da neće dobiti dovoljno vremena za ličnu obnovu i odmor. Mnogo aktivnosti ne znači uvijek produktivnost za Carstvo. Kada osoba stalno trči sa sastanka na sastanak, iz države u državu, od jednog do drugog događaja i pri tome ne traži Boga i nema vremena da bude u tišini i preispitivanju, ona čini nasilje nad vlastitom dušom i u konačnici će biti vođena snagom volje umjesto Svetim Duhom. Ovo je može dovesti do toga da bude u iskušenju da bježi od pritiska života u preljubničke veze, pornografiju, neumjerenu zabavu ili neka luda nastojanja.

Aktivnosti bez jasnoće će takođe voditi ka donošenju loših odluka. Kada smo u stalnoj žurbi, nećemo imati odgovarajuće vrijeme da procesuiramo stvari, što dovodi do nedostatka razlikovanja i katastrofalnih odluka u vodstvu. Ovo će još više podići pritisak i stvoriti više posla da bi se izašlo iz zbrke. Manje je nekada više!

Ja ne govorim kako vođe ne bi trebali biti zauzeti ili imati

mного obaveza. Ono što želim reći jeste da između raznih događaja i dana ispunjenih sastancima, trebalo bi da bude dovoljno vremena za svakodnevnu refleksiju, molitvu i traženje Boga, tako da naš nivo prosuđivanja ostane visok i da možemo da idemo u milosti i snazi Božjoj – umjesto u našoj volji i snazi – da bismo uradili Njegov posao.

2. Prije pada, vođa izbjegava intimne kontakte sa kolegama ili nadglednicima koji mu mogu progovoriti u život. Oni žive živote u izolaciji, što je veoma opasno.

Koliko god da sam zauzet, postoji mnogo mentora i duhovnih sinova kojima se otvaram da bi mi dali svoje mišljenje i da bismo se molili zajedno. Ja sam uvijek otvoren da čujem Božji glas kroz njihove molitve i poticaje. Što više odgovornosti imam, to veće društvo trebam da bih ostao na stazi.

Mi takođe trebamo intimna prijateljstva da bi naša ljudska strana ostala aktivna. Veoma je lako ići sa jednog produktivnog poslovnog sastanaka na drugi ili sa jedne pomazane službe na drugu, uvijek biti pred

strancima ili masom ljudi ili sa vođama koji nas ne poznaju dobro. Tu nema stvarnog zajedništva; čak i u sred gomile ljudi mi se možemo izolovati jer u masi ne moraš biti intiman ili odgovoran nekome, jer ti si taj koji odlučuje, vodi i govori, umjesto da je obrnuto.

3. Vođa ide ka padu kada on ili ona ne provodi odgovarajuće vrijeme sa supružnikom i/ili porodicom.

Bog nam je rekao da nije dobro za čovjeka da bude sam. Vidio sam mnogo vođa, posebno one koji mnogo putuju, koji nisu u redovnom dodiru sa svojim supružnicima i koji čak rijetko provode vrijeme u svom domu.

Biti u porodici čini vođu prizemljenim. Bez toga, oni bi bili okruženi površnim odnosima koji se tiču jedino njihove produktivnosti kao službenika u crkvi ili poslovnog čovjeka gdje uvijek primaju priznanja umjesto da budu očevi, majke, muževi ili žene koji stalno moraju raditi na intimnosti njihovih porodičnih odnosa – koje je Bog namijenio da nas čine poniznim i prizemljenim. Vođe mogu primati hvale od svih ljudi oko njih, ali supruž-

nici ih zaista poznaju i reći će im kako stvarno jeste, držeći ih u realnosti!

4. Vođe idu ka nevolji kada ne ispoljavaju samodisciplinu u jelu i ugađanju zadovoljstvima. Ako vođa ne može kontrolisati svoje prehrambene navike, to je obično odraz nekog dubljeg problema – odnosno, oni se vjerovatno „liječe“ hranom i vrlo je vjerovatno da su ranjivi i u drugim požudama tijela koje im pomažu da pobjegnu od pritisaka realnosti. Pretjerana težina je postala društveno prihvatljiv grijeh u Tijelu Hristovom iako je Isus jasno govorio i upozoravao protiv njega (Luka 21:34).

Kada vođa ima lošu prehranu, to počinje na negativan uticati na um, osjeća je i duh način zbog toga što stvara tromost i umor, i zamračuje naš duh našom tjelesnošću. Mnoge vođe umiru ili imaju ozbiljne zdravstvene probleme kada dođu u svoje četrdesete ili pedesete zbog loše ishrane. Bog će nas suditi ako ga prerano vidimo i propustimo plan svog života zbog nedostatka discipline i poslušnosti.

5. Vođe idu ka nevolji kada

ne traže Boga zbog Boga, nego se jedino mole ili proučavaju Bibliju kada trebaju propovijedati ili služiti. Gora od nedostatka intimnosti sa Gospodom je činjenica da ga koristimo samo da stvorimo egzistenciju ili da ostvarimo određene ciljeve.

Koliko god ti ciljevi bili dobri, naš najveći poziv je poznavati i voljeti Boga. U Mateju 7:22-23 vidimo da je moguće efikasno služiti Bogu a ipak propasti, ako nas On ne poznaje. Vođe koji samo traže Boga zbog propovijedi imaju sa njim profesionalan odnos i u konačnici neće imati dovoljno milosti i duhovne snage da se obračunaju sa svim pritiscima braka, života i službe, što može dovesti do moralnog pada.

6. Vođe koji vole titule, pozicije i priznanja, i koji se stalno uključuju u razne odbore i velike javne događaje, idu ka propasti ukoliko se ne pokaju. Kada uzdižemo sebe, Bog kaže da će nas poniziti (Luka 14:11) i tražiti svoju slavu nije ispravno (Priče 25:27).

Nismo daleko od pada kada se pokušavamo uzdizati, promovisati ili uključivati u razne

događaje, a da nismo to čuli od Boga. Tada smo poput fariseja koji su voljeli titule, istaknuta mjesta, pozdrave na tržnicama i da ih se zove *vođama, velečasnim, biskupima, ili doktorima* (Matej 23:6-7). Vođe koji su slomljeni su naučili da ne stvaraju ime za sebe kroz reklamiranje svojih dostignuća i promociju; naučili su da, jedino kada Gospod uzvisi neku osobu, to zaista traje (Ps. 75:6).

7. Kada vođe koriste ljude kao objekte za svoje poslove ili službe, umjesto da imaju motiv snaženja ljudi da hodaju u svojoj svrsi – kada vođe stave programe ispred ljudi i zadatke ispred odnosa – u konačnici oko sebe neće imati nikoga ko je lojalan ili

kome mogu vjerovati. Spaliće mnogo mostova iza sebe jer će njihovi sljedbenici, konačno, postati umorni i napustiće ih!

Vodstvo je usamljen i pust put. Vođe, više nego bilo ko drugi, trebaju služiti ljudima sa srcem sluge. Kada vođe uđu u službu sa stavom da njima treba služiti umjesto da oni služe drugima, razvijaju men-talitet „Ja imam pravo na to...” što ih vodi ka ponosu, aroganciji i destruktiji.

Neka Gospod pomogne svima nama koji služimo u Carstvu da kao vođe tražimo slavu samo u poznavanju Njega! (Filipljanima 3:7-11, Jeremija 9:23-24)

Joseph Mattera

Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

UHAPŠENA ZBOG BIBLIJE

Učenicu su uhapsili jer je u školi čitala Bibliju!

Uvrijeme kada je Vrhovni sud Sjedinjenih Američkih Država zabranio upotrebu Biblije u školama, služio sam kao pastor u Čikagu, u crkvi koju sam tamo započeo.

Hrišćani su sjedili u svojim crkvama ne preduzimajući ništa po pitanju te zabrane. Zato nam se država i nalazi u tako lošem stanju. Kada su iz škola uklonili Bibliju, njeno je mjesto zauzela humanistička filozofija.

U tom razdoblju je u našu crkvu dolazila jedna šesnaestogodišnja djevojka. Kada je Vrhovni sud donio odluku o zabrani, ona je, ne pitajući za savjet ni mene ni svoje roditelje, otišla u školu sa svojom Biblijom. "Đavo je lažljivac", rekla je.

Pohađala je jednu od najvećih srednjih škola u Čikagu. U Americi se prije početka nastave učenici i studenti okupljaju u velikoj školskoj dvorani. Djevojka se usred takvog okupljanja popela na

platformu, a posmatralo ju je 3.700 učenika.

Stala je za govornicu i rekla: "Vrhovni sud kaže da ne smijem čitati Bibliju u državnoj školi. Sada ću vam pročitati peto poglavlje evanđelja po Marku."

Svidaju mi se takvi ljudi! Učitelji su sjedili otvorenih usta i slušali je kako čita peto poglavlje evanđelja po Marku, a učenici su se pitali kakvu drogu uzima. Svi su oni tražili nekakvo "ispunjenje" i silno su željeli probati nešto za što su mislili da je njena droga. Njihova se prijateljica nije suprotstavila profesorima, već Vrhovnom sudu Sjedinjenih Američkih Država!

Policija ju je uhapsila istog dana, ali su je kasnije pustili na slobodu uz plaćenu kauciju. Sljedećeg dana je ponovno došla u školu s Biblijom pod rukom. U Božijoj vojsci nema mjesta za kukavice. Ako želiš biti mlakonja i kukavica, idi služiti đavolu! Bog traži muškarce i žene koji se ne boje ući u borbu i suočiti sa đavolom. On traži vjernike koji

znaju da je veći onaj koji je u njima, nego onaj koji je u svijetu (1. Jov. 4,4).

Ovoga puta su je dočekali novinari, jer su pretpostavljali da će ponovno čitati iz Biblije. Profesori je nisu ni pokušali zaustaviti. Bio je tu i direktor. Djevojka se popela na platformu, stala za govornicu i rekla: "Danas vam čitam iz evanđelja po Mateju."

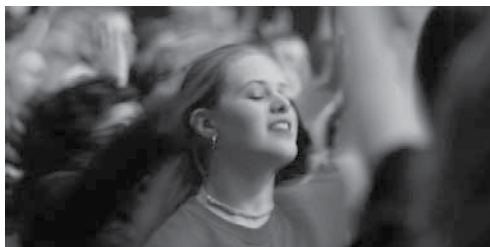
Aliluja! Bog je to upotrijebio kako bi okrenuo srca mladih ljudi ka sebi.

Ponovno su je uhapsili i ponovno pustili. Svaki put kada bi je pustili, došla bi u školu s Biblijom i pred svima čitala iz Pisma. Niko je nije mogao zaustaviti. Nije se ponašala kao ostali članovi njene crkve, a mogla je to činiti. Mogla je ostati pasivna i reći: "Šta ja tu mogu, donesen je zakon i moram mu se pokoravati." Ali nije to učinila.

Školski odbor joj je predložio da nakon nastave ostane u školi u posebnoj učionici i tamo čita Bibliju do mile volje. Djevojka je prihvatila ponudu i njen je pristanak bio objavljen na sljedećem školskom okupljanju. Prvog dana je čitanju Biblije prisustvovalo sedamsto pede-

set učenika. Bili su tu i ovisnici o različitim drogama koji su željeli znati čime se ona drogira! Činilo im se da je stalno drogirana. Poštovali su je jer se nije bojala posljedica svojih postupaka. Odmah im je rekla da je "trajno drogirana". Bila je oprana krvlju Jagnjeta i ispunjena Duhom Svetim!

U školi je izbilo probuđenje. Vidiš, davno nije jako pametan. Ukinuo je čitanje Biblije u školama, a Bog je u njih stavio žive poslanice. Mladi su ljudi počeli primati spasenje, a uskoro su na njene "časove" počeli dolaziti i profesori kako bi vidjeli šta se to tamo događa. Tako su i oni primili Hrista i bili ispunjeni Duhom. Neki od njih su danas u punovremenoj službi za Gospoda. Sve se to dogodilo zato što je jedna šesnaestogodišnjakinja imala dovoljno hrabrosti svjedočiti za Gospoda!

R.W. Schambach
Iz knjige ČUDESA

MOLITE ZA SVOJ NAROD

“Molim, dakle pre svega da se vrše moljenja, molitve, molbe, zahvaljivanja za sve ljude, za kraljeve i sve koji su na vlasti, da miran i tih život provedemo u svakoj pobožnosti i čestitosti. Ovo je dobro i ugodno pred Bogom, našim spasiteljem, koji želi da svi ljudi budu spašeni i da dođu do poznanja istine.”

1. Timotiju 2:1-4

Bog nam je dao jasne instrukcije da stavimo na prvo mesto ono što treba da stoji na prvom mestu.

“Da, ali,” ljudi mi govore, “sve dok su demokrate, oni se neće promeniti.” Drugi pak

kažu: “Sve dok su republikanci u tome...”

Ukoliko prvo razmišljate kao pripadnik partije, onda ne možete mnogo postići kao hrišćanin. Hrišćani treba da stave na prvo mesto ono što i treba da bude na prvom mestu.

Reč kaže: **“Molim dakle pre svega...”** (1.Tim. 2:1).

Prvo! Pre nego što se molite za svoju decu, pre nego što se molite za mene, pre nego što se molite za vas: **“Pre svega da se vrše moljenja, molitve, molbe, zahvaljivanja za sve ljude, za kraljeve i sve koji su na vlasti...”** (1.Tim. 2:1-2)

Da bismo znali šta znači **“za sve ljude”**, napisano je, **“za kraljeve i sve koji su na vlasti...”** (stih 2)

Pre svega, mi treba da se molimo za naše vođe, za naše lidere – za sve one koji su na vlasti u narodnoj vladi, državnim i pokrajinskim vladama, a takođe i u gradskim vladama.

Zašto? Nastavite da čitate.

“Da miran i tih život provedemo u svakoj pobožnosti i čestitosti” (stih 2). Da bismo “mi”, hrišćani mogli da vodimo tih i miran život. Bog je zainteresovan za nas.

Ni jedan od kraljeva za koje je Pavle tražio da se vrše moljenja nije bio nanovo rođen. Hoće li Bog da blagoslovi vođe čak i ako nisu spašeni? Naravno. Duh Božiji nam ne bi rekao da se molimo za nešto za šta ne bi bilo dobro da se molimo. To bi bilo glupo.

Zbog čega će Bog da blagoslovi naše vođe? Zbog toga jer je On zainteresovan za nas.

“Ovo je dobro i ugodno pred Bogom, našim spasiteljem” (Prva Timotiju

2:3). Piše da je dobro i ugodno u Božijim očima, našeg Boga i Spasitelja da se mi molimo prvo za sve koji su na vlasti. Jer je dobro i ugodno u Božijim očima, našeg Boga i Spasitelja da mi vodimo tih i miran život.

“Koji želi da svi ljudi budu spašeni i da dođu do poznanja istine” (stih 4).

Za vreme rata, nereda, ustanaka i buna, veoma je teško širiti evanđelje. Kada je mir i kada je sve uredu, tada smo slobodni da idemo i širimo evanđelje.

Na primer, nije čudo što đavo želi da napada Sjedinjene Američke Države. Možete obići ceo svet i otkrićete da 90% svih misionarskih poslova kreće iz Amerike. Ako bi đavo mogao da zaustavi američke crkve i hrišćane u njihovom zalaganju i trudu za misijske aktivnosti širom sveta, tada bi zaustavio i tok Božijih blagoslova.

Neka je blagosloven Bog, jer đavo to ne može da uradi! Kako treba da se molimo za one koji su na vlasti?

“Moljenja, molitve, molbe, zahvaljivanja ...” (1.Tim. 2:1).

Mi imamo u Pismu primere onih koji su se uspešno molili

za gradove i narode. Jedan takav biblijski primer je Avram koji je molio za dva grada, Sodomu i Gomoru. Pročitajte o tome u 18. poglavlju Postanja. Gospod je rekao: **“Kako bih tajio od Avrama ono što ću učiniti?”** (stih 17).

On ne bi uništio one izopačene gradove a da ne obavesti svog prijatelja.

Avram je stajao na pravima koja je imao na osnovu krvnog saveza kada je rekao Gospodu: **“Avram mu se približi i reče: Hoćeš li Ti učiniti da pogine pravednik s nepravедnikom? Može biti da ima pedeset pravednika u gradu. Hoćeš li učiniti da i oni poginu i nećeš li oprostiti mestu za onih pedeset pravednika što su u njemu? Ne dozvoli da pogine pravednik sa nepravедnikom, da bude pravedniku kao i nepravедniku! Nemoj tako! Neće li sudija cele zemlje pravo suditi?”** (st. 23-25)

Gospod je odgovorio: **“Ako usred grada Sodoma nađem pedeset pravednika, oprostiću celome gradu RADI NJIH.”** (st. 26)

Setite se šta piše u 1. Timoteju 2:2: **“...da možemo živeti tih i miran život...”**

Bog govori da će poštediti ceo grad zbog pedeset pravednika. Avram nastavlja da smanjuje broj sve dok ne kaže Gospodu: **“Da se ne naljuti Gospod zbog onoga što ću još samo jedan put govoriti. Može biti da će se naći deset pravednih.”** (stih 32)

I Gospod reče: **“Neću ga uništiti radi tih deset pravednika.”** (st. 33)

Čak i ako uzmemo u obzir užasne grehe koji su postojali u Sodomi, ipak je Bog rekao da će poštediti celo mesto zbog deset pravednika.

Ovaj svet bi odavno bio uništen da nije hrišćana. Isus je rekao: **“Vi ste so zemlji.”** (Matej 5:13).

Dovoljno sam star da mogu da se setim vremena pre nego što smo imali električne frižidere. Moj deda je ubio vepra. Utrljao je so u meso da bi ga sačuvao od kvarenja.

Ovaj svet je dovoljno zao – ali da na njemu nema nas hrišćana, on bi sigurno bio zatrt.

Bog je rekao Avramu da bi poštedito grad zbog deset pravednika. U Americi ima i više od deset pravednika.

Neko je rekao: “Mi idemo u kotao (pakao).” Ne, ne idemo! Ne slušajte ovakve priče. Verujem da u Americi danas ima ljudi koji bi zauzeli svoje mesto u molitvi baš kao što je i Avram uradio.

Avram nije samo sedeo i govorio o tome kako su oni bili izopačeni i kako će svi ići u pakao. *On je zastupao u njihovu korist!*

Ako mi budemo zauzeli svoje mesto, moći ćemo da promenimo stvari. Mi imamo bolji savez zasnovan na boljim obećanjima!

Bio sam u kući jednog sveštenika evanđelja čiji je sin tada bio star 4 godine. Ponašao

se tako nepristojno da je mene bilo sramota. Čak je i mog sina koji je u to vreme takođe imao 4 godine, bilo sramota. Kada smo krenuli kući, moj sin mi je rekao: “Ovaj dečak je užasan, zar ne?”

Na grozan način je razgovarao sa svojim ocem. Kada bi ga njegov otac uzeo u naručje, mazeći ga malo da bi ga umirio, dečak ga je ošamario po obrazu i rekao: “Ti matori lažljivče. To što ti govoriš nije tako. Ti si lažljivac.”

Ovaj pastor i Duhom ispunjen čovek, rekao mi je: “Pa, znaš Biblija govori da će u poslednjim danima, deca biti neposlušna.”

“Da,” odgovorio sam, “Biblija takođe kaže da će ljubav mnogih ohladiti, ali to ne znači da će moja ljubav ohladiti. A to ne znači da će moja deca biti neposlušna svojim roditeljima.”

Možete samo sedeti i reći: “Pa, Biblija govori da će zli ljudi i prevaranti činiti zla sve više i više, varati i biti prevareni. Cela ova stvar ide na dole. Ljubav mnogih će ohladneti”, i ako budete živeli na toj strani i vi ćete ohladiti. Đavo će vas

odvući na svoju stranu i vas i svu vašu decu.

Ali, vi ne treba da razmišljate na ovaj način. Probudite se i shvatite ko ste u Hristu.

Vrata pakla neće nadvladati Crkvu! Isus je Glava Crkve – ne sotona. Isus je veći od đavola. U stvari On ga je već porazio. Uzdignut je pobeđnički nad njim, a Njegova pobeda je i moja pobeda.

Razmišljajte u skladu sa Božijom Reči i shvatite da bez obzira na situaciju, mi možemo da uradimo nešto u vezi nje.

“Ja tražim među njima čoveka koji bi podigao zaštitni

zid, i stao u međuprostor preda me u korist zemlje da je ne zatrem; ali ga ne nalazim. Ja ću na njih izliti gnev svoj, istrebiću ih vatrom svoga besa, obratiću dela njihova na glavu njihovu, govori Gospod.”

(Jezekilj 22:30,31)

Ovo govori sam Bog. Avram je posredovao za dva grada. Bog ovde govori o celom narodu. Da je mogao da nađe samo JEDNOG čoveka koji bi stao u procep, koji bi posredovao u korist naroda, osuda se ne bi izlila.

Neko bi mogao da kaže: “Ako Bog zaista želi da poštedi zemlju, zašto onda to i ne uradi? Zar On nije Bog? Ako je

to Njegova volja, zašto onda to i ne uradi?”

Vratimo se nazad na Prvu Timoteju 2:4. Tamo piše da Bog želi da svi ljudi dođu do poznanja istine. Zašto On ne nastavi da radi ono što je Njegova volja i ne učini da svi ljudi postanu nanovo rođeni? Ako može da uradi sve što želi, zašto onda to i ne uradi? Zašto čeka da neko stane u procep i zastupa druge ljude u molitvi?

Sotona je postao bog ovoga sveta i to će biti sve dok dani Adamovog najma ne isteknu. On nije moj bog, jer ja nisam od ovoga sveta, ali je odgovoran za ratove između naroda, ubistva i nasilje koje se čini u svetu.

Bog neće nikada pogaziti Svoju sopstvenu Reč. On je dao Adamu zemlju u najam. Adam je zemlju predao đavolu. Taj najam koji je sada kod đavola ističe, ali dok potpuno ne istekne, Bog može da interveniše *samo* kada hrišćani traže Njegovo lice i mole Ga da se pokrene.

Sotonin autoritet nad zemaljskim stvarima može biti nadvladan samo kroz molitve hrišćana, kada se molimo u korist svoje države. Bog i danas

traži nekog ko će da podigne nasip i stane u procep između Njega i zemlje.

Molitva može biti izneta na vašem sopstvenom jeziku. Takođe može biti izneta u drugim jezicima onako kako vam Duh Sveti bude pomagao. Zamolite Svetog Duha da vam pomogne, i *nastavite* da se molite.

Ovo je ono gde mnogi ljudi pogreše. Oni ne čuju sve što ih vi poučavate, nego prihvate nešto malo od toga i odu sa tim. Postoje stvari za koje možete moliti jednu molitvu i tu je kraj. Više za istu stvar ne morate da se molite, već treba samo da zahvaljujete Bogu na odgovoru. To možete raditi kada je u pitanju spasenje, za krštenje u Svetom Duhu, za isceljenje, za sve ono što je Bog obećao da ćemo sada imati. Ali ima drugih stvari za koje ne možete tako moliti. Jedna od tih stvari je molitva za vaš narod. Morate nastaviti da se molite za vođe svoga naroda. Nastavite...

Kenneth E. Hagin

Iz knjige UMETNOST MOLITVE

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

VAŠE MOLITVE SU MOĆNE

**AKO JE BOG SVEMOĆUĆ, ŠTA ĆE MU
NAŠE MOLITVE?**

**KADA SE MOLIMO I NIŠTA SE NE DODIJE,
DA LI TO ZNAČI DA NAS BOG NE ČUJE?**

**AKO STE IKADA POMISLILI DA SE VAŠE
MOLITVE NE URAČUNAVAJU, KNJIGA
„ZASTUPNIČKA MOLITVA“ ĆE VAM
POKAZATI KOLIKO SU ONE ŽIVOTNO
VAŽNE.**

**PASTOR I UČITELI DARC SHEETS (DUTCH
SHEETS) MOLITVU OPISUJE I SPOLJA
I IZUNUTRA, NEŽNO, MILDRO I SA
DOZOM HUMORA. OVA KNJIGA ĆE VAS
INSPIRISATI, OHRABRITI VAS DA MOLITE
ZA „NEMOĆUĆE“ I POMOĆI VAM DA
U MOLITVI ISTRAJAVATE SVJE DOK NE
VORITE NJENE REZULTATE. OTKRIVATE
SVOJU ULOGU MOLITVENOG RATNIKA.
ZA NEKOGA KOGA POZNAJETE TO MOŽE
ZNAČITI RAZLIKU IZMEĐU RAJA I PAKLA.**

DA LI ZNAŠ KOJE SILE SVAKODNEVNO UTIČU NA TVOJ ŽIVOT?

**DA LI SE U TVOM ŽIVOTU ILI U ŽIVOTU TVOJE
PORODICE POKAVALJUJU BOLESTI ILI NESREĆE?**

**DA LI SI SMOG UVEK POD MENTALNIM,
EMOTIVNIM ILI FINANSIJSKIM PRITISKOM?**

**DA LI SU TVOJI ODNOSI SA NAJBLIŽIMA U
POTPUNOM MIROU?**

**DA LI SE PITAS ZAŠTO DRUGI LAKO USPEVAJU
U ŽIVOTU, DOK SE ČINI DA TEBI USPEH
SAMO IZMIČE?**

**BIBLIJSKI UČITELI DEREK PRINCE OTKRIVAJU KAKO
SILE BLAGOSLOVA ILI PROKLETSTVA MOGU DA
DELUJU U NAŠEM ŽIVOTU. KROZ BOŽJU REČ I
LIČNO ŽIVOTNO ISKUSTVO, PRINCE ĆE TI POMOĆI
DA SHVATIŠ UZROKE PROKLETSTAVA (OKULTIZAM,
PVIKOVANI GREŠI, ZLOSTAVLJANJE, ODBAČENOST,
ČAK I GREŠI PRETHODNE GENERACIJE) I DOŽIVIS
OSLOBODENJE OD NJIH, KAKO BI MOGAO DA UŽIVAS
U BOŽJIM BLAGOSLOVIMA.**

**ZAHVALJUJUĆI OVOJ INOVATIVNOJ I SMIŠLJIVOJ
VIŠE OD 1,6 MILIONA ČITALACA DOŠLO JE DO
DIOVNOG UVIDA KOD MENJA ŽIVOTE.**

**U OVOM PROŠIRENOM IZDAVANJU, SVAKO POGLAVLJE
JE PRAČENO LEKCIJOM ZA LIČNO ILI GRUPNO
PROUČAVANJE, SA PREGLEDOM PITANJA, ODGOVOROM
ZA PRAKTIČNU UPOTREBU I STIHOM ZA PAMĆENJE.
DEREK PRINCE ĆE TI POMOĆI DA ISKUSIS SLOBODU
OD PROBLEMA KOJI TE GODINAMA FRUSTIRAJU
I UŽIVAS U ŽIVOTU KOD JE BOG PLANIRAO ZA TEBE.**

KAKO MOŽEŠ DA ISPUNIŠ SVOJ POZIV U 21. VEKU?

GDE JE TVOJE MESTO U CRKVI?

**CRKVA JE BOŽJA PORODICA - MESTO LJUBAVI,
PRIHVATANJA, RADOSTI,
UČENJA I SVETI.**

**ONA JE SKROVIŠTE OD STRESA I BOJA SVETA
I DAZA GDE MOŽEŠ DA SE OSMAGNEŠ DOK HODAS
SA GOSPODOM.**

**U OVOM SVEDOKOVANOM PREGLEDU BOŽJE
CRKVE KOJI JE ON OZAKLONIO, OTKRIVATE
KAKO MOŽETE DA ISKUSITE:**

**SNAGAN I PRODUKTIVAN NOVOZAVETNI ŽIVOT
POBEDU U DIOVNOGOM RATU
ISTINSKO ZAJEDNIŠTVO SA DRUGIMA
BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT**

**OVA KNJIGA JE UPUTSTVO ZA TO KAKO ISPUNITI
BOŽJI PLAN ZA CRKVI. DOK BUDETE UČILI
ŠTA ZNAČI BITI ŽENJAK DED HIRISTOVOG TELA,
ISPUNITE SE NOVOM SNAGOM I OČERVALJIMA.
DA LI ĆETE PRIHVATITI IZAZOV KOJI JE PRED
VAS STAVIO DEREK PRINCE I ZAJEZTI SVOJE
MESTO U BOŽJOJ ZAJEDNICI I POSTATI
DINAMIČAN AMBASADOR KOJI ĆE PRENETI
NEGOVU PORUKU UČEBELJIVOM SVETU?**

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: press@syloam-international.org; info@derekprince.rs

TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

[WWW.PRESS.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG](http://www.press.syloam-international.org)

[WWW.MEDIA.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG](http://www.media.syloam-international.org)

Apostolsko vjerovanje

Vjerujem u Boga, Oca, Svedržitelja, Stvoritelja neba i zemlje; i u Isusa Hrista Njegovog jedinorođenog Sina, Gospoda našeg; koji je začet Duhom Svetim, rođen od djevice Marije; i koji je stradao u vrijeme Pontija Pilata, razapet, umro i bio pogreben; sišao u pakao; koji je treći dan vaskrsao iz mrtvih; i koji se vaznio u nebo i sjedi s desne strane Boga Oca Svedržitelja, odakle će ponovo doći da sudi živima i mrtvima. Vjerujem u Duha Svetoga; svetu sabornu crkvu, zajednicu svetih; oprostjenje grijeha; vaskrsenje tijela; i život vječni. Amin.